

Tập hợp các bài chia sẻ tâm đắc thể hội Buông bỏ tình và dục, bước ra khỏi con người

Mục lục

Cảnh giới sắc dục (Phần 1)	2
Cảnh giới sắc dục (Phần 2)	4
Cảnh giới sắc dục (Phần 3)	7
Cảnh giới sắc dục (Phần 4)	9
Phân tích về các chủng vọng niệm xuất phát từ tình	12
Mạn đàm về các chủng vọng niệm trong tình	16
Đừng chủ quan trong mối quan hệ với người khác giới	18
Chia sẻ với các đồng tu vẫn còn đang bị ma sắc can nhiễu	22
Tâm sắc dục không bỏ sẽ rất nguy hiểm	24
Cải biến quan niệm – Loại bỏ tâm sắc dục	27
Lại nói “nhàn hạ dễ sinh ra niệm đầu dâm dục”	33

Cảnh giới sắc dục (Phần 1)

[MINH HUỆ 16-6-2013] Từ cổ chí kim, Trung Quốc là nơi lễ nghi văn minh, là nơi khởi nguồn của văn hóa phương Đông. Cổ thánh tiên hiền tại Trung Quốc vô cùng chú trọng tu dưỡng đạo đức, đặc biệt là yêu cầu về quan hệ giữa hai giới lại càng nghiêm ngặt. Đây không phải là ép buộc, mà là bảo hộ con người.

Do sự ngu muội của phương thức hiện đại, con người không tin thiện ác hữu báo, không tuân theo lời dạy bảo của cổ thánh tiên hiền, sự trượt dốc của đạo đức một ngày trăm dặm, đặc biệt là những vấn đề về quan hệ giữa hai giới lại càng bại hoại. Trên ti vi, trên mạng, trên đường phố, trong giao tiếp giữa mọi người không đâu là không tỏa ra những tín tức tình sắc, mà con người còn coi đó là chuyện bình thường, cho rằng tiền bạc mỹ nữ là nên để hưởng thụ, cho nên toàn xã hội đều đang theo đuổi tiền bạc, đều đang truy cầu mỹ sắc.

Hãy xem nền văn minh Hy Lạp cổ trong lịch sử vì sao bị hủy diệt, là do cuộc sống của con người sau thời kỳ Hy Lạp cổ vô cùng hủ bại trụy lạc, thậm chí phong trào đồng tính luyến ái còn thịnh hành, cho nên Hy Lạp cổ đã diệt vong. Con người hiện giờ còn tìm căn nguyên cho sự trụy lạc của mình, nói là trong văn minh Hy Lạp cổ đã có, nhưng ai học theo nền văn hóa khi diệt vong vào thời kỳ sau Hy Lạp cổ, người đó cũng theo đó mà diệt vong.

Phật nói vạn vật đều có Phật tính, những người thiện lương nghe được những lời này đều thấy chấn động, đều sẽ “chuyển hóa” theo hướng tốt. Ví như Hoàng Sơn Cốc (Đình Kiên) một thi nhân triều Tống rất giỏi sáng tác thơ tình yêu. Ông đã từng bái kiến thiền sư Viên Thông Tú, bị thiền sư Tú trách mắng rằng: “Đại trượng phu tài năng văn phú, lại can tâm dìm vào chỗ này ư?” Chính khi Thiền sư Tú đang nói thì Lý Bá liền vẽ ngựa. Sơn Cốc cười mà rằng: “Lẽ nào ta cũng dọa vào bụng ngựa hay sao?” Thiền sư Tú nói: “Bá lúc đó nghĩ tới ngựa, dọa thành thân con ngựa cũng chỉ là chuyện cá nhân ông ấy, còn ông viết thơ tình, lại khuấy động lòng dâm dục của người trong thiên hạ, tội lỗi này đâu chỉ dừng lại ở việc bị dọa vào bụng ngựa, e rằng địa ngục đang đợi ông đó.” Hoàng Sơn Cốc nghe vậy, trong lòng dấy lên nỗi sợ hãi, ngại ngùng cáo biệt, từ đó cũng gác bút.

Ý nghĩa của giới sắc

1. Dưỡng sinh

Kiên kị sắc khiến bản thân tạo thành thói quen sinh hoạt lành mạnh, có tác dụng rất tốt với việc dưỡng sinh. Ví như: Bao Hoành Trai, thân thể cường tráng, tinh lực hơn người, năm ông 85 tuổi còn được bái làm tể tướng. Giả Tự Đạo cho rằng ông ắt hẳn có diệu thuật dưỡng sinh nào đó, bèn tới thỉnh giáo ông, Bao Hoành Trai nói rằng: “Tôi có một bài thuốc hoàn tử, là bài thuốc bí truyền không truyền ra ngoài.” Giả Tự Đạo nóng lòng hỏi là thuốc hoàn tử gì, Bao Hoành Trai thông dong nói rằng: “Là do ta may mắn uống viên ngũ một mình đã 50 năm rồi!” Những người ngồi tại đó lúc bấy giờ đều cười sảng khoái.

Không Tử cũng nói: “Thiếu chi thời huyết khí vị định, giới chi tại sắc” (*Thời niên thiếu khí huyết chưa đầy đủ, nên cấm kị nữ sắc*). Còn những luận thuật về phương diện dưỡng sinh rất nhiều, chúng tôi cũng không nói nhiều nữa.

2. Tu Đức

Cổ nhân có câu: “Vạn ác thâm vi thủ” (*Vạn ác thâm là đầu*). Nếu một người không thể buông bỏ những vấn đề về sắc, thì không xứng được gọi là chính nhân quân tử, thậm chí còn là một kẻ ác. Tiêu chuẩn đạo đức về phương diện này tại phương Đông, phương Tây đều rất nghiêm khắc. Như Giê-su nói: “Các con nghe thấy có lời rằng ‘bất khả gian dâm’, chỉ là ta muốn nói cho các con biết, phạm mà thấy phụ nữ liền động niệm dâm dục, người này trong tâm đã phạm tội gian dâm với cô ta rồi.” Hơn nữa trong 5 điều cấm kỵ lớn của Phật Thích Ca Mâu Ni cũng có “giới tà dâm” (*cấm tà dâm*). Tiêu chuẩn đạo đức của Trung Quốc cổ đại lại càng như vậy. Cho nên một người có chí đề cao chuẩn mực đạo đức bản thân phải cấm kị sắc.

Nếu một người không tin thiện ác hữu báo, mà chỉ kiên kị nữ sắc từ góc độ dưỡng sinh hoặc góc độ khác, thì hiệu quả cũng bị giới hạn. Chỉ có hiểu về sự nguy hại to lớn của tà dâm từ quan hệ nhân quả mới có thể sinh lòng sợ hãi mà cấm kị sắc một cách chân chính.

(Còn nữa)

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2013/6/16/警戒色欲（一）-275398.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2013/10/6/142555.html>

Cảnh giới sắc dục (Phần 2)

[MINH HUỆ 17-06-2013]

Câu chuyện diệt trừ sắc

Nếu con người không tin nhân quả báo ứng, thì việc giới sắc cũng không có cơ sở. Nếu không biết trọng Đức, giới sắc cũng không có ý nghĩa. Nếu không thử hỏi vì sao con người sống trên đời, thì không có mục tiêu giới sắc. Trên thực tế, làm người dù cho cảnh giới đạo đức cao hay thấp, báo ứng đều sẽ giáng xuống, chứ cơ bản không hề liên quan đến việc bản thân có tin hay không.

1. Bái phục đức độ người quân tử (Theo *Dương Châu Cam Tuyền huyện chí*)

Nguyên Tần Chiêu, người Dương Châu, phải làm lễ tròn hai mươi tuổi nên ông đi thuyền tới Kinh Sư. Ông đã bước lên thuyền thì một người bạn họ Đặng, dùng rượu tiễn bước. Trong lúc đang uống rượu, đột nhiên y cho dẫn đến một giai nhân tuyệt sắc. Họ Đặng lệnh cho nàng tới bái kiến Chiêu mà rằng: “Cô gái này là thiếp của một vị đại nhân nào đó của bộ nào đó, nếu huynh tiện thì xin hãy dẫn cô ấy đi cùng.” Chiêu từ chối hết lần này đến lần khác. Họ Đặng nghiêm mặt mà rằng: “Sao huynh lại cố chấp như vậy? Nếu huynh không thể giữ mình thì cô gái này là của huynh, nhưng phải mất 2.500 xâu tiền.” Chiêu bất đắc dĩ đành phải nhận lời.

Thời tiết nóng nực, côn trùng và muỗi rất nhiều, khổ nỗi cô gái không có màn, Chiêu lệnh cho nàng nằm cùng màn với mình, do từ Nội Hà phải mấy mươi ngày mới tới kinh thành, nên giao cô gái lại cho bà chủ nhà trọ, ông tự mình dò hỏi tin tức của viên quan đó. Bèn hỏi rằng: “Ngài tới có dẫn theo gia quyến không? Chiêu đáp: “Chỉ có mình tôi.”

Viên quan đột nhiên xuất hiện trước mặt, dùng thư của người bạn họ Đặng, cưỡng ép lệnh đón người thiếp trở về nhà. Đến đêm, mới biết cô gái chưa thất thân. Người đó xấu hổ không ngừng, ngày hôm sau lập tức đưa thư về báo tin cho họ Đặng, không ngừng ca ngợi đạo đức của Chiêu. Sau đó y đến bái kiến Chiêu bèn nói: “Các hạ thực là quân tử đại đức, thiên cổ hiếm gặp. Tôi qua tôi có bụng nghi ngờ, đã dùng bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử, thực vô cùng hổ thẹn.”

2. Định Nhân Kiệt danh tướng thời Đường

Thời Dịch Nhân Kiệt còn trẻ, phong thái tao nhã quý phái, mặt mũi thanh tú, tướng mạo khôi ngô. Trên đường đi thi ông thuê một căn phòng nhỏ. Đêm khuya tĩnh lặng ông chong đèn đọc sách, đột nhiên một thiếu phụ kiều diễm bước vào phòng. Hóa ra là con dâu chủ nhà trọ, nàng mới kết hôn không lâu nhưng chồng nàng đã qua đời, ban ngày gặp Dịch Nhân Kiệt tuần tú phi phạm, xuân tình thức dậy khó kiềm chế bản thân, nàng đợi đến canh thâu mượn cớ xin lửa tới dẫn dụ Dịch Nhân Kiệt.

Không ngờ Dịch Nhân Kiệt dù biết được nguyên do nàng tới, nhưng vẫn không hề động tâm, còn rất thiện ý mà rằng: “Thấy nàng kiều diễm mỹ lệ rung động lòng người, khiến ta nhớ tới lời của lão hòa thượng.” Cô gái hiếu kỳ dò hỏi xem đó là lời nói gì, Dịch Nhân Kiệt mượn cớ đó mà dẫn dắt nàng rằng: “Trước khi đến Kinh thành, ta tá túc trong chùa đọc sách, lão hòa thượng trong chùa nhìn tướng mạo của ta, mà cảnh báo ta rằng: ‘Tướng mạo thí chủ đường bệ, tương lai ắt có tin vinh hiển phú quý. Nhưng phải nhớ kỹ, nhất thiết không được tham sắc phạm dâm, bằng không tiền đồ sẽ bị hủy hết.’ Ta nói: ‘Mỹ nữ xinh đẹp ai ai cũng thích, làm thế nào mới có thể ước chế loại dục niệm này?’

“Lão hòa thượng dạy ta rằng: ‘Khi thí chủ gặp giai nhân diễm lệ, dục niệm nổi lên, nếu coi giai nhân đó như hồ ly tinh hút máu người, như độc xà quỷ quái; coi diện mạo thanh tú diễm lệ của nàng như kẻ ốm nặng vàng vọt, xấu xí, tựa như mặt quỷ vậy, hình dung ‘làn da, ánh mắt mê hồn của nàng như người sắp chết, mặt mũi tái mét, xám xịt, mặt rỗ tổ ong; hình dung dáng vẻ yếu điệu của nàng như máu mủ hôi tanh, lở loét thối rữa, vô số ruồi nhặng bầu đầy, khiến người ta phải bịt mũi bước đi; Chỉ cần giao hợp với cô ấy, thí chủ không chỉ bị hút hết tinh huyết, tinh khí khô kiệt, mà bách bệnh thâm nhập, bản thân phải chịu đựng nỗi dày vò của ma bệnh. Nếu có thể hình dung như vậy, niệm dâm lửa dục sẽ lắng lại như tảng băng lạnh vậy.’

“Lời dạy bảo của lão hòa thượng ta vẫn luôn ghi nhớ trong tâm. Cho nên vừa rồi mới thấy dung nhan, dáng vẻ diễm lệ khiến người ta động lòng của nàng, chính là lúc lửa dục vọng của ta nổi lên, thì lời của lão hòa thượng lập tức vang vọng bên tai. Ngọn lửa dục vọng đang hừng hực lập tức tắt ngấm. Nàng có thể gìn giữ thủ tiết, cũng rất khó nhưng đáng quý, đừng nên vì cảm xúc nhất thời mà bại hoại danh tiết của nàng. Hơn nữa trên nàng còn có phụ mẫu đã cao tuổi, dưới còn cậu con trai nhỏ tuổi, đều cần nàng đảm đương chăm sóc. Nếu ta và nàng gian dâm, mà nàng đi theo ta, phụ mẫu và con trai nàng sẽ mất đi chỗ dựa. Đức hạnh thủ tiết của người

phụ nữ thời xưa luôn được người đời ca tụng, như Hàn Cửu Anh, do sợ gặp phải kẻ hiều sắc sàm sỡ gian dâm mà dùng dao cắt mũi mình; lại như phu nhân của Cao Trung Cử gặp phải quỷ sắc dục, đã dùng cán gương đâm mù hai mắt, hủy hoại dung nhan nhằm bảo toàn trinh tiết. Còn có rất nhiều tiết phụ vì giữ gìn trinh tiết mà có người thì nhảy xuống giếng tự tử, có người dùng dầu nóng tự hủy hoại dung nhan, dùng mọi cách để chắc chắn có thể bảo toàn sự trong sạch của mình.”

Người thiếu phụ nghe xong lời của Địch Nhân Kiệt, cảm động mà nước mắt tuôn rơi, cảm tạ mà rằng: “Cảm tạ đại đức của ân công, ngài không chỉ giúp ta giữ gìn trinh tiết, lại còn dạy ta cách kiềm chế dục vọng. Từ nay về sau ta nhất định lòng như nước phẳng lặng, thanh khiết như nước, như ngọc, kiên trì thủ tiết, để đền đáp lời giáo huấn hôm nay của ân công.” Sau đó cảm tạ ông vài lần mới cáo từ.

3. Hàn Ngụy Công (Tống sử)

Vào thời nhà Tống khi Hàn Kỳ đảm nhiệm chức tể tướng, ông có mua một người thiếp họ Trương dung mạo diễm lệ. Sau khi ký giao ước, cô gái đột nhiên rơi lệ. Hàn Kỳ hỏi nàng có chuyện gì. Nàng nói: “Thiếp vốn là vợ của Lang Quách, năm ngoái ông ấy bị bộ Sử ngụy tạo tội danh, cho nên mới lâm vào bước đường hôm nay.” Hàn Kỳ cũng buồn lòng thay cho nàng, liền để nàng mang tiền về nhà trước, đợi sau khi chồng nàng được minh oan nàng sẽ quay trở lại. Sau khi thiếu phụ họ Trương đi, Hàn Kỳ đã minh oan cho chồng nàng và chuẩn bị chuyển đi nhận chức quan khác.

Trương Thị theo lời giao ước đến nhà Hàn Kỳ, Hàn Kỳ không gặp nàng, chỉ sai người nói với nàng rằng: “Ta thân là tể tướng, sao có thể lấy thê tử của kẻ sỹ làm thiếp được? Số tiền lần trước đưa cho nàng không cần trả lại ta nữa.” Và trả lại nàng tờ khế ước, còn cho nàng 20 lạng bạc làm lộ phí, giúp phu thê nàng lại được đoàn tụ. Trương Thị cảm kích đến rơi lệ, nàng ngưỡng vọng bái lạy Hàn Kỳ mới rời đi. Sau này Hàn Kỳ được phong làm Ngụy Quân Vương, tên hiệu là Trung Hiến, được con cháu đời đời ca ngợi.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2013/6/17/警戒色欲（二）-275399.html>

Cảnh giới sắc dục (Phần 3)

[MINH HUỆ 18-06-2013]

Khởi tâm sắc dục tà dâm cũng là tội lỗi lớn

1. Ý niệm tà dâm không dứt, công danh tiêu tán

Những năm Chính Đức triều Minh, có vị thư sinh, tên Triệu Vĩnh Trinh. Khi còn nhỏ, đã có vị dị nhân nói với cậu rằng: “Vào năm 23 tuổi, cậu nhất định sẽ đỗ đạt công danh”. Năm đó 23 tuổi cậu tham gia kỳ thi hương, bài viết rất tốt, vài ngày trước quan chủ khảo đã sớm quyết định chọn bài của cậu, không ngờ tới kỳ thi sau, cậu lại mắc lỗi liên tiếp, kết quả không thi đỗ.

Triệu Vĩnh Trinh cảm thấy vô cùng buồn bã, bèn cầu xin vua Văn Xương báo mộng cho cậu rõ nguyên nhân mình không thi đỗ. Vua Văn Xương báo mộng cho cậu rằng: “Lẽ ra ngươi thi đỗ kỳ thi hương năm nay, nhưng do gần đây ngươi trêu chọc tỳ nữ trong nhà, dụ dỗ con gái nhà bên cạnh, mặc dù chưa thành sự thực, nhưng do vậy mà tâm ngươi điên đảo, ý niệm tà dâm không ngừng, tâm thái ngày càng đen tối, cho nên công danh mà lẽ ra thuộc về ngươi đã bị tiêu trừ đi rồi.”

Triệu Vĩnh Trinh nghe xong lời thuyết giảng của nhà vua, nước mắt giàn giụa, cậu thề sẽ quyết tâm hối cải, hay làm việc thiện. Cho nên cậu cho khắc in cuốn sách khuyến thiện diệt trừ tà dâm, để cảnh cáo người đời. Kết quả là kỳ thi hương năm sau, Vĩnh Trinh quả nhiên đậu Nguyên, làm quan đến chức Phan Hiến.

2. “Người không có hành vi mạo phạm thím người, nhưng lại có ý nghĩ mạo phạm thím ấy.”

Tại Quý Khê có cậu thư sinh, lần thi nào cũng không đậu, không biết nguyên nhân do đâu, cậu bèn cầu xin vị chân nhân họ Trương, thấp hương cầu khẩn tra Thiên bảng. Thần minh cho hay rằng: “Kẻ thư sinh này, trong mệnh có công danh, do xâm phạm tới người thím mà công danh bị tước bỏ.” Trương chân nhân tra xong liền đứng lên nói với cậu thư sinh nguyên nhân Thần minh nói cậu không thi đỗ. Cậu thư sinh nghe xong liền nói: “Tôi không hề mạo phạm thím của tôi!” Thế là cậu liền viết một lá thư ngắn, nói chuyện này cho thím nhờ thím giải oan giúp mình. Thần minh lại một lần nữa giải thích rằng: “Mặc dù không có hành vi mạo phạm thím người, nhưng lại có ý nghĩ mạo phạm thím ấy!”

Cậu thư sinh lúc này cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng hối hận cũng không kịp vì khi cậu còn niên thiếu nhìn thấy thím mình dung mạo xinh đẹp rung động lòng người mà sinh tà niệm, đây chính là lý do.

3. Thời cuối nhà Thanh, có một sỹ tử tới Bắc Kinh tham gia ứng thí, tá túc tại một quán trọ mà bà chủ phòng trọ là một thiếu nữ mới góa chồng. Do tuyết rơi chặn đường, không thể đi tiếp nên cậu phải ở lại liền mấy hôm. Cô nam quả phụ ở cùng nhau, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, đôi bên nảy sinh tình ý. Sau khi nảy sinh ý niệm tà dâm, cậu sỹ tử đến trước phòng quả phụ định gõ cửa thì đột nhiên nghĩ ra: “Không được! Ta đi thi Trạng Nguyên, chỉ cần bước vào cửa là mắc tội tà dâm, Thiên đình sẽ gạch tên ta, nên về phòng thôi.” Bên này cậu sỹ tử trở về phòng, bên kia người thiếu phụ lại động lòng, muốn tới tìm cậu. Vừa bước ra khỏi cửa, trong lòng nàng thầm nghĩ: “A, không được! Ta là một quả phụ, nên vì chồng giữ gìn trinh tiết mới đúng, sao có thể mới nhìn thấy cậu thanh niên này đã quên mất thân phận của mình, không được, về phòng thôi!” Vì chồng thủ tiết, giữ thân trong sạch, sau này chết đi mới có thể về trời; nhưng nếu quả phụ này phạm tội tà dâm, thì tội ác này cũng đủ để nàng bị đọa xuống địa ngục. Người quả phụ nghĩ đến đây bèn quay lại phòng.

Chàng trai sau khi quay về phòng, không chịu được lửa dục vọng thiêu đốt, lại đến trước phòng cô gái gõ cửa. Người quả phụ trở dậy mở cửa, cậu lại chạy mất, bởi vì cậu biết là không được làm như vậy, sợ phạm tội tà dâm sẽ bị xóa tên. Cổ nhân nói rằng: Cho dù một người có học vấn cao, có số mệnh là Trạng Nguyên, một khi mắc tội tà dâm, hoặc làm điều ác, Thiên đình sẽ gạt bỏ danh phận Trạng Nguyên của người ấy. Cho nên ngay khi cô gái chuẩn bị mở cửa, cậu đã nhanh chóng quay về phòng. Nhưng nàng đã biết chuyện, bèn qua phòng cậu gõ cửa, nhưng trong lòng lại dẫn vật tự nói với mình, không được thất tiết, nên lại quay về phòng của mình. Cứ như vậy đi đi về về hai ba lần. Lần cuối cùng, chàng trai trở dậy mở cửa. Hai người ngật ngừng đứng đó, vừa mong muốn, vừa nghĩ rằng không được làm như vậy.

Chính tại khi sự việc thành hay không, đột nhiên nghe vọng lại tiếng nói từ không trung: “Hai tên đốn mạt nhà người, muốn làm lại không làm, khiến cuốn sổ công tội của ta gạch xóa nát như tương rồi!” Nói xong liền quăng một thứ xuống dưới đất. Hai người nghe thấy tiếng nói này trên giường thì run lên, vội vàng nhặt lên xem, hóa ra là một cuốn “Sổ công tội”, trong đó có ghi tên của họ: một người là Trạng Nguyên kỳ thi năm nay, phạm tội tà dâm bị gạch tên, đánh dấu x gạch chéo;

một người là quả phụ thủ tiết, chết đi được lên trời, giờ mắc tội tà dâm, cũng bị gạch tên. Nhìn lại, lại thấy viết chữ “không phạm tội” đánh chữ v. Nhìn tiếp xuống bên dưới, lại thấy ghi một chữ “phạm tội”, lại gạch đi. Sau đó lại ghi “không phạm tội”, đánh chữ v, ghi “phạm tội”, lại xóa đi, khiến cuốn sổ công tội này gạch gạch xóa xóa, nát như tương, đến Thần linh cũng phải tức giận mà lớn tiếng quát mắng. Hai người thấy vậy, ai nấy mau mau chóng chóng về phòng mình, từ đó không bao giờ dám có những ý nghĩ tà dâm nữa.

“Nhân sinh nhất niệm, thiên địa tận giai tri” (*Con người xuất ra một niệm thiên địa đều hay biết tường tận*). Trước kia chúng ta ngộ nhận rằng chỉ cần không làm ra việc đó, chỉ có những ý nghĩ tà dâm, khởi tâm sắc dục mà không nảy sinh hành vi thực tế, sẽ không có tội hoặc tội nhẹ. Bây giờ xem ra không phải như vậy! Lã Thanh triều Minh chết đi rồi sống lại, ông nghe một vị quan dưới Âm phủ nói rằng chỉ cần con người khởi ý muốn tà dâm, đã là một tội lớn. Nếu Thần linh không ghi chép báo cáo lại tình hình thực tế, hay che giấu, hoặc bỏ sót, thì ngay cả vị Thần linh chuyên quản việc này cũng bị coi là đã mắc tội lớn! Cho nên con người muốn được phúc báo, hãy mau chóng bỏ những vọng niệm tà dâm. Vì chỉ cần tâm sắc dục khởi lên, đã là một tội lớn, tự mình rước họa vào thân.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2013/6/18/警戒色欲（三）-275400.html>

Cảnh giới sắc dục (Phần 4)

[MINH HUỆ 19-06-2013]

Tránh xa dụ hoặc, chế ngự dụ hoặc

Chúng ta phải tránh xa dụ hoặc, dù cho có một định lực nhất định, tốt hơn là vẫn nên tránh xa, điều này có thể thấy được trong giáo huấn từ câu chuyện dưới đây. Điều quan trọng hơn là, chúng ta phải có khả năng chế ngự dụ hoặc. Bởi vì đôi khi ta không thể tránh xa được dụ hoặc – mở máy tính lướt web thứ gì cũng có, bật ti vi lên thứ gì cũng có, ngày hè nóng nực đi ra phố, khắp những con phố lớn đều là dụ hoặc, chúng ta nghe những người xung quanh nói chuyện phiếm, cũng nghe

thấy những thứ không tốt, vậy phải làm sao? Chúng ta phải học được cách chế ngự dục mê hoặc, không ngừng thanh tẩy bản thân.

Dưới đây là một câu chuyện trong “Duyệt Vi Thảo Đường Bút ký”

Có một tăng nhân người Chiết Giang lập chí tinh tấn tu hành, ông thề không sợ gian nan khốn khổ, nhất định phải tu thành chính quả. Ông trước nay không hề nằm xuống ngủ một giấc, mà đều ngồi trên ghế dài ngủ một lúc, sau khi tỉnh dậy lại tiếp tục khổ tu.

Một đêm nọ có một cô gái diễm lệ tới bên vị tăng nhân Chiết Giang. Vị tăng nhân biết rằng đó là quỷ, liền nhắm mắt đả tọa, không nghe không nhìn những trò treu ghẹo của ả. Cô nàng xinh đẹp đã giở mọi thủ đoạn quyến rũ nhằm mê hoặc vị tăng nhân, nhưng tâm vị tăng nhân rất chính, cô gái xinh đẹp cuối cùng cũng không thể lại gần chiếc ghế dài. Sau đó đêm nào cô gái xinh đẹp cũng đến, dù cho cô ả có giở thủ đoạn gì, trước sau gì cũng không thể khiến vị tăng nhân động lòng.

Cô gái xinh đẹp không còn cách nào, đành đứng ở một nơi cách vị tăng nhân rất xa mà rằng: “Định lực của huynh cao như vậy, ta quả thực nên đoạn tuyệt với những vọng niệm. Cảnh giới của huynh đã ở cảnh giới của bậc thiên nhân Đao Lợi Thiên, biết rằng gần ta nhất định sẽ bại hoại đạo, cho nên nhìn ta như hổ sói. Nếu ngài nỗ lực đạt được cảnh giới Phi Phi Tướng Thiên, vậy thì dù cho da thịt có chạm vào người, ngài cũng sẽ không có cảm giác, như ôm tuyết lạnh vậy. Nhìn thấy dáng vẻ quyến rũ như nhìn thấy cát bụi, sẽ không vì sắc mà động lòng. Nếu tu đến cảnh giới Tứ Thiên Thiên, vậy thì dù hoa có tự soi mình vào trong gương, gương cũng không biết đến hoa, trăng tự in mình xuống nước, nước cũng không biết tới trăng, đã thoát khỏi sắc. Còn đến cảnh giới của chư vị Bồ Tát thì hoa đã không còn là hoa, gương cũng không còn là gương nữa, trăng không còn là trăng nữa, nước không còn là nước nữa, chính là vô sắc, rời xa hay không là do tự thân thông của mình, không thể tưởng tượng được. Nếu huynh dám để ta lại gần, mà thực không dao động, vậy thì ta sẽ nhất tâm quy y như Ma Đăng Già Nữ, không đến quấy rầy A Nan nữa.

Vị tăng nhân Chiết Giang nghĩ rằng đạo lực của mình đủ để thắng tà ma, nên thân nhiên đồng ý. Kết quả là cô gái xinh đẹp có thể lại gần ôm ấp vuốt ve, cuối cùng đã hủy đi giới thể của vị tăng nhân. Vị tăng nhân hối hận đã muộn, vô cùng thất vọng mà chết đi.

Chín thanh gương trăm sắc

Thập ác đầu độc thể nhân, đối mặt với sắc tình dụ hoặc, mấy người có thể vượt qua được quan này? Mấy người có thể không bị mê loạn? Hiện giờ có chín thanh kiếm trí huệ, mong muốn chung tay góp sức trợ giúp quân vương.

Phá bỏ sự dung tục: Gãi đầu uốn éo, kẻ phóng đảng ham thích nó. Quân tử vốn thanh cao, sao có thể động lòng bởi nơi ô uế, khiến ngọc trắng có vết, tâm thanh sạch không còn đây!

Phá bỏ sự ve vãn: Tiếng cười dâm đãng, người quân tử cần tránh xa, nhằm tránh làm tổn thương chính khí. Người tu luyện lại càng cần tránh xa hơn, không làm theo dục vọng bản thân đến nỗi khó khước từ mà đi theo nó.

Phá bỏ sự thuần khiết: Nụ cười ngọt ngào mê hoặc chúng sinh, ánh nhìn kiều diễm e lệ là hình tượng mang tính thuần khiết nhất, khiến những ai chấp trước vào sắc dục bị mê hoặc bởi sự thanh khiết mà động tâm. Nhưng, biết rõ rằng một chút thuần phác trên nét mặt, trong lòng ẩn giấu bao nhiêu dục vọng xấu? Mong sao quân vương có con mắt tinh anh nhìn thấy chân tướng, không bị ngoại cảnh mê hoặc nội tâm.

Phá bỏ khí chất: Nhìn thấy người được gọi là có khí chất, cũng chính là một niệm thể tục. Cái gọi là khí chất, vừa bao hàm cả ngoại hình và nội tâm, dẫn động lòng của kẻ quân tử. Người tu luyện muốn thoát tục nên đề phòng.

Phá bỏ tài nghệ: Cổ nhân ham cái đẹp, tất lệnh cho mỹ nữ phải tinh thông tài nghệ, do đó mới biết được rằng tài nghệ rất công hiệu trong việc trợ giúp cho sắc đẹp. Mặc khách văn nhân thường bị điều này mê hoặc, kẻ nhân sỹ có đạo đức cũng bị nó làm cho động lòng. Khi biết rằng đại đức không hiển lộ tài nghệ, chấp vào tiêu thuật thì ắt mất đại đạo.

Phá bỏ cái thiện khoe khoang: Làm điều chân đức âm thầm mà không khoe khoang, làm việc tiểu đức khoe khoang mà không che dấu. Người tu luyện không được bị mê hoặc bởi cái thiện được khoe khoang, không được để ngoại cảnh mê hoặc.

Phá bỏ tuyệt sắc: Thuốc độc trộn với mật ong, chính là thứ làm thương tổn bản thân, họa sắc bọc dưới vỏ mỹ lệ, cũng chính là thứ làm hao tổn tâm lực. Kẻ tuyệt sắc được mọi người gọi là Mẫu Đơn. Phật gọi nó là hoa kiếm, đâm vào xương tủy con người ta, chết mà không biết oán. Người tu luyện suy ngẫm mình xét không để mất đi cơ duyên trân quý, siêu xuất khỏi thể tục.

Phá bỏ hoang tưởng: Vạn sự đều sợ hoang tưởng, sắc dục lại càng vậy. Cùng với việc giữ mình cũng không được quên thiện tâm vị tha, chân thiện mới có thể bảo vệ mình và giúp ích cho người khác.

Phá bỏ tà ma: Sắc dục nơi thế tục dễ mê hoặc lòng người, kẻ miệng niệm kinh văn mắt nhìn lén khó đề phòng. Người thường bản tính bị mê mờ theo đó mà thuận theo trào lưu. Người tu luyện đã đắc được Chính Pháp, giữ chính niệm không lay chuyển, tức là có thể bảo trì được tâm thanh tịnh, giải thể được tà ma thừa cơ gia tăng họa hại.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2013/6/19/警戒色欲（四）-275401.html>

Phân tích về các chủng vọng niệm xuất phát từ tình

[MINH HUỆ 17-08-2013] Nhờ học Pháp, chúng ta biết được rằng tất cả các sinh mệnh trong Tam giới đều đắm chìm trong tình. Trong số những người tu luyện mong muốn vượt ra khỏi Tam giới, một số vẫn còn đang đắm chìm trong những cảm xúc của bản thân và nán ná trong những suy nghĩ than thân trách phận hoặc các cảm xúc khác. Họ đã không còn tinh tấn trong tu luyện. Điều này xảy ra với cả những học viên cao tuổi, những người mà nhẽ ra không bị ảnh hưởng bởi cái tình nhiều như các học viên trẻ.

Bài viết này sẽ phân tích những suy nghĩ bất chính khác nhau xuất phát từ tình. Mục đích là làm sáng tỏ về nguồn gốc của những suy nghĩ đó nhằm giúp người tu luyện loại bỏ can nhiễu từ chúng.

Truy cầu về tình

Tình có cả mặt tích cực và tiêu cực. Mặt tiêu cực là biểu hiện của sự vị tự, khi người ta cho đi với mong muốn được nhận lại.

Khi người ta thấy mình không nhận được đền đáp hay phản hồi xứng đáng, họ cảm thấy buồn rầu. Hận thù hay oán giận có thể nảy sinh từ tình yêu. Giữa những người thường, một trong những lời phàn nàn mà chúng ta nghe thấy nhiều nhất là: “Tôi đã rất tốt với anh ta, sao anh ta có thể đối xử với tôi như thế!”

Việc mong chờ từ người khác là không lý trí. Lấy ví dụ, một số người con thường quen được cha mẹ đối xử tốt. Nếu đôi lần cha mẹ không quan tâm tới cảm xúc của họ, họ sẽ trở nên rất tiêu cực. Họ cho rằng cha mẹ phải luôn đối xử tốt với họ. Mặc dù cha mẹ họ đã chăm sóc, nuôi nấng họ trong hàng chục năm, chỉ một vài sự cố có thể làm họ oán giận cha mẹ.

Việc này cũng xảy ra giữa các cặp vợ chồng. Vào ngày sinh nhật vợ, người chồng có thể bất ngờ tặng vợ một món quà. Điều này là tốt. Tuy nhiên, nếu người vợ đòi hỏi một món quà nào đó và bức bối vì đòi hỏi của mình không được đáp ứng, kết quả sẽ ngược lại. Khi quá đeo đuổi điều gì thì đó chính là sự tham lam.

Một người không biết thỏa mãn sẽ không biết quý trọng cuộc sống. Dù đã nhận được bao nhiêu thì anh ta vẫn thấy chưa đủ, và không quý trọng những gì mình đang có. Vậy làm sao anh ta có thể quý trọng thân nhân của mình và những người khác? Đây thường là nguyên nhân của sự bất hòa giữa các thành viên trong gia đình hay các cặp vợ chồng.

Những chấp trước như vậy cũng tồn tại giữa các học viên. Chẳng phải có một số học viên trong chúng ta hướng tới Sư phụ mà cầu Ngài cứu độ họ theo cách mà họ mong muốn hay sao?

Bởi vì cái tình luôn đi cùng với sự truy cầu, khi một ham muốn được thỏa mãn, người ta thấy vui mừng, còn không thì thấy thất vọng. Bất cứ tâm truy cầu nào đều là lỗ hổng trong tu luyện. Khi bị dẫn dắt bởi cái tình và sự truy cầu thì người ta không thể xác định được kết quả họ đạt được từ sự truy cầu là đến từ Phật hay ma.

Những ảo tưởng xuất phát từ truy cầu cảm xúc

Người thường thường bị cái tình kiểm soát. Người độc thân ngưỡng mộ những cặp tình nhân và cách họ yêu thương chăm sóc lẫn nhau. Người có gia đình, đặc biệt là phụ nữ có con nhỏ, thường xuyên phàn nàn về người bạn đời của mình.

Cuộc sống luôn có những khó khăn. Người ta tìm kiếm những khoảnh khắc đẹp trong ký ức, văn chương, hay phim ảnh, rồi cho rằng chúng là vĩnh cửu. Họ nghe những bài hát về tình yêu để được thoải mái. Một số người còn tìm kiếm sự thỏa mãn qua các bộ phim truyền hình đầy ảo tưởng và tục tĩu. Nhiều người còn lấy những cảnh tượng tượng đó để làm khuôn mẫu cho tình yêu của họ.

Khi được hỏi hạnh phúc là gì, người thường tìm kiếm trong tâm trí mình những cảnh tượng trong phim ảnh.

Bị cái tình dẫn dắt, người ta không còn biết mình thực sự muốn gì. Nếu một người không từ bỏ việc đeo đuổi tình yêu, họ sẽ ôm giữ mãi các khuôn mẫu về một người yêu lý tưởng.

Trên đây chỉ là phân tích của cá nhân tôi về những vọng niệm tại tầng của người thường. Chúng ta chỉ có thể hiểu rõ hơn về cái tình khi chúng ta vượt ra ngoài Tam giới.

Trong quá trình tu luyện, nếu không thể chịu đựng sự cô đơn trong một vài chục năm đời người, người ta rất dễ đi đến kết luận về một “tình yêu đích thực” khi gặp được một ai đó mà họ ngưỡng mộ. Nếu đối phương đã có người yêu, người đó lại tiếp tục ảo tưởng và buồn bã.

Nếu đối phương chưa có người yêu và cả hai đến với nhau, sự phấn khích sẽ không kéo dài lâu. Đó là bởi vì sau khi ham muốn đã được thỏa mãn, sự phấn khích ban đầu sẽ qua đi. Sau một thời gian, những vọng niệm đó lại nổi lên với người khác.

Từ quan điểm của một người tu, dù một người thường có tốt đến đâu thì đó vẫn chỉ là cái tốt của người thường. Cái tốt đó không vượt qua cảnh giới của con người.

Tập trung tiêu diệt quỷ sắc dục

Đàn ông không lụy tình như phụ nữ, vì thế họ không chịu nhiều can nhiễu từ cái tình như phụ nữ. Đối với người tu luyện là nam giới, điều trọng yếu là loại bỏ quỷ sắc dục.

Khi một người quyết tâm ngừng sử dụng chức năng sinh dục của cơ thể, cuộc sống của họ sẽ trở nên rất đơn giản – họ có thể tập trung cả đời cho tu luyện.

Những nhu cầu trong cuộc sống của người đó sẽ giảm xuống khá thấp. Việc theo đuổi danh và lợi trở nên dư thừa. Tâm lý hiển thị sẽ trở nên yếu ớt, vì mục đích gây ấn tượng với người khác giới đã không còn. Rất nhiều chấp trước của người thường sẽ biến mất sau khi buông bỏ ham muốn nhục dục.

Nếu nhìn theo cách này, kết hôn hay ly hôn đều không phải là giải pháp.

Vì người tu luyện biết được tiêu chuẩn của Pháp, họ sẽ không phạm lỗi lớn. Tuy nhiên nếu không từ bỏ hoàn toàn dục vọng, người ta có thể sẽ tìm đến phim ảnh khiêu dâm. Quỷ dâm dục kiểm soát người ta trong dục vọng. Và việc loại bỏ chấp trước sẽ trở nên khó khăn hơn. Những hành vi sai trái của người tu luyện sẽ làm tăng cường dục vọng.

Cơ quan sinh dục của đàn ông không hoàn toàn chịu sự kiểm soát của chủ ý thức. Tôi đã nhận thấy điều đó trong quá trình loại bỏ dục vọng của bản thân. Rất nhiều phản ứng sinh lý là các chức năng sẵn có của cơ thể người.

Một số học viên muốn kết hôn với học viên khác vì họ nghĩ rằng người tu luyện thuần tịnh hơn người thường. Tuy nhiên đôi khi các chấp trước của người tu luyện biểu lộ ra chẳng khác gì người thường.

Sư phụ đã giảng trong “**Giảng Pháp tại Pháp hội New York 2007**”:

“Chư vị muốn tìm một cô gái trong sạch, một cô nương thuần khiết thì vô cùng khó.”

Hầu hết người Trung Quốc đã trở nên như vậy. Rất nhiều nam giới không thể kiểm soát được dục vọng. Một người chồng không phải là học viên và có ham muốn tình dục mạnh mẽ sẽ kéo học viên nữ đó thụt lại trong tu luyện. Những kỹ thuật tình dục của người thường sẽ hoàn toàn xóa mất sự trang nghiêm của tu luyện. Những nữ học viên vẫn còn ý định muốn kết hôn với người thường hãy thận trọng xem xét lại và có trách nhiệm với việc tu luyện của bản thân. Hẹn hò không chỉ đơn giản là nắm tay.

Tu luyện tâm thuần tịnh

Con người sống trong cái tình như cá sống trong nước. Nếu một con cá phải tự thay đổi để sống trên cạn thì việc đó sẽ rất đau đớn. Vì vậy mặc dù hiểu rõ đạo lý này, cái tình vẫn thường xuyên hiện lên trong tâm trí người tu.

Khi chúng ta quan sát, có vẻ như cá bơi được là nhờ sự chuyển động của tự thân, nhưng thực ra chúng còn bị dòng chảy ảnh hưởng. Con người chưa bao giờ có thể kiểm soát tâm trí mình. Khi nuôi dưỡng một nội tâm thuần tịnh, chúng ta có thể áp chế sức ảnh hưởng của chủng vật chất tình trần ngập trong cơ thể.

Từ bi hoàn toàn khác với tình. Từ bi không chứa những ham muốn ích kỷ hay mong muốn được tưởng thưởng. Từ bi chỉ có thể đạt được bằng cách loại bỏ các chấp trước của người thường.

Sư phụ đã giảng trong bài “**Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế Washington DC [2009]**”:

“Biểu hiện lớn nhất của Thiện chính là Từ Bi; Ông là thể hiện năng lượng to lớn.”

Xin cho phép tôi kết thúc bài chia sẻ với một đoạn trích từ bài giảng của Sư phụ trong **“Giảng Pháp trong buổi họp mặt học viên khu vực Châu Á – Thái Bình Dương”**:

“Vì vậy là một con người mà nói, ý nghĩa sống là gì? Là sự chấp trước về lợi ích, chìm trong cảm giác tận hưởng quá trình cuộc sống. Mọi người nghĩ xem đáng thương biết bao? Cảm thụ gì đây? Vật đó đạt được rồi thì vui vẻ, không đạt được thì đau khổ, ăn thịt cảm thấy thơm, ăn đường cảm thấy ngọt, nhưng người trên thế gian cũng có đắng, khổ, ngọt, bùi. Còn những người thanh niên chấp trước ở phương diện tình cảm tạo nên những cảm thụ, và cũng có những người ở các tầng lớp khác nhau đang theo đuổi những gì trên con đường đời của họ, cảm thụ sự đắc và thất, mà sự đắc và thất này không phải mình nỗ lực hết sức là có thể có được. Người sống trên thế gian là thế đó, con người đáng thương biết bao, rất tiếc con người lại nhìn không thấu, nghĩ không thông trong cái gọi là hiện thực này.”

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2013/6/7/情中的各种妄念分析-275008.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2013/8/17/141588.html>

Mạn đàm về các chủng vọng niệm trong tình

[MINH HUỆ 19-09-2013]

Tôi đã tỉnh ngộ sau khi đọc bài “Phân tích về các chủng vọng niệm xuất phát từ tình” của một đồng tu được đăng tải trên Minh Huệ Net. Tôi nhận thức được rằng, trong tim mình không buông bỏ được “người ấy”, nhưng chính là do tôi chấp trước vào tình cảm nam nữ mà nảy sinh ảo tưởng “mẫu đàn ông mà trong tâm trong mắt ái mộ”. Thực sự vượt thoát khỏi cái tình này, vượt thoát khỏi hoang tưởng do vọng niệm của mình sinh ra, thì thấy rằng anh ấy chẳng qua chỉ là một người đàn ông ham muốn truy cầu “niềm vui” mà thôi.

Tôi đã tạo ra một hình ảnh một mẫu người lý tưởng và lồng ghép nó vào anh ấy để thỏa mãn những ham muốn yêu đương. Tôi mơ mộng viễn vông rằng tôi là người

phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng và cuồng dại trong tình yêu với anh ấy và chúng tôi có một cuộc sống lứa đôi hoàn hảo nhất mà một người có thể có. Mặc dù cố tự kìm nén để không làm những điều không phù hợp bởi tôi là người tu luyện Đại Pháp, nhưng từ trong sâu thẳm trong lòng, tôi đã rất miễn cưỡng và thậm chí không thể hoàn toàn buông bỏ được những cảm xúc của mình.

Tác giả của bài viết nói rằng đối với một nam học viên, thì việc loại bỏ được tâm sắc dục là then chốt. Và với nữ học viên thì nên loại bỏ cảm xúc phụ thuộc vào người đàn ông. Xét về phương diện lịch sử nói chung, thì người đàn ông luôn mong muốn người phụ nữ phải ngoan ngoãn phục tùng và dựa vào mình, và người phụ nữ thì phó thác hạnh phúc của mình để yêu và duy trì gia đình êm ấm. Cho nên, hầu như mọi phụ nữ đều cảm thấy hài lòng khi họ tìm thấy người đàn ông mà họ cảm thấy có thể dựa dẫm và tin tưởng.

Tôi nghĩ nữ học viên nên loại bỏ tâm ý lại dựa dẫm, và những quan niệm của con người xuất phát từ đó, chẳng hạn như sự cô độc và yếu đuối. Người phụ nữ thường tìm kiếm sự đền đáp từ người đàn ông. Muốn làm hài lòng người khác, thậm chí không tiếc ủy khuất cầu toàn, đó không phải là “nhẫn” mà là một chủng tâm “nhu nhược” xuất phát từ tình. Điều này không sai với một người phụ nữ muốn làm vừa lòng người đàn ông mà mình yêu. Nhưng là một học viên, chúng ta nên loại bỏ đi những chấp trước về tình cảm, và tu luyện với tâm thuần tịnh, và với ý chí mạnh mẽ như một vị Thần. Tôi cũng muốn nhắc nhở các nữ học viên phải chú ý nhiều đến những suy nghĩ cũng như hành động của mình, và kiểm soát những chấp trước này trong khi phối hợp với các nam học viên.

Tình cảm không chỉ đơn thuần là giới hạn tình yêu giữa nam và nữ, nó bao gồm cả những chấp trước tình cảm với cha mẹ, con cái, bè bạn, gia đình, đồng nghiệp, đồng tu. Các học viên không được cư xử với người khác một cách ủy mị. Một biểu hiện rõ ràng nhất của việc bị mắc kẹt vào cái tình đó là hy vọng về một cuộc sống ấm cúng và yêu thương, và mong muốn mọi người đối xử thân thiện với nhau.

Nói một cách khác, một người có thể mong muốn những người xung quanh mình tốt bụng, công bằng, thân thiện và quan tâm đến hạnh phúc của mình. Điều này không thành vấn đề nếu như người học viên chỉ ước ao được như thế, nhưng nó có thể trở thành vấn đề lớn nếu như người học viên này kỳ vọng đạt bằng được điều đó, mơ tưởng về một cuộc sống tràn đầy ấm áp, yêu thương; lòng ghép hình ảnh lý tưởng về các mối quan hệ thương mến với mọi người xung quanh và vờ rằng mình đang sống trong “Thế giới tình yêu lý tưởng” do mình tạo ra. Khi những người

khác đối xử khác với những hình ảnh mà người này mơ tưởng, thì họ dễ trở nên đau khổ, cảm thấy cô đơn và chán nản. Mọi quan hệ về nghiệp lực vẫn luôn tồn tại với mọi người, và nó không thay đổi bởi những ảo tưởng của bất kỳ ai.

Nhưng điều đáng buồn nhất là trong những hoàn cảnh đau khổ, con người lại cảm thấy thỏa mãn từ những chấp trước về tình, do đó họ không muốn từ bỏ nó. Nhiều phụ nữ hy sinh bản thân mình cho con cái, cha mẹ, và người đàn ông mà mình yêu. Họ đã lãng phí cuộc đời mình vào cái tình, nhưng vẫn cảm thấy thỏa mãn, hài lòng cho đến tận cuối đời.

Khao khát tình yêu có thể làm hại người tu luyện. Những ham muốn của con người mà không thể từ bỏ được đó có thể hủy hoại người tu luyện. Khi chúng ta loại bỏ được đi một chút tình, thì một phần thuần khiết sẽ hiển lộ, một phần từ bi thực sự sẽ xuất lai. Và khi xả tận đi cái tình, chúng ta sẽ xuất tâm đại từ bi, sẽ thấy ai cũng khổ, đối với ai cũng tốt, hoàn toàn vì lợi ích của người khác, và sẽ không còn cái tình ích kỷ của con người nữa.

Trên đây là thể ngộ tại tầng thứ của tôi, có điều gì không phù hợp, mong các đồng tu từ bi chỉ rõ.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2013/6/16/也谈情中的妄念-275409.html>

Đừng chủ quan trong mối quan hệ với người khác giới

Bài viết của một học viên Pháp Luân Đại Pháp ở Trung Quốc

[MINH HUỆ 27-01-2013] Gần đây, tôi nghe nói có một học viên đã bị bắt giam sau khi anh ấy phạm sai lầm trong mối quan hệ nam nữ. Trong quá khứ, một vài học viên bị kết án tù cũng đã có những sai phạm tương tự. Những trường hợp bị bức hại này đã gây nên những tổn thất nghiêm trọng và đồng thời, dùng để cảnh báo các học viên nên cẩn trọng gìn giữ tâm tính của họ trong các mối quan hệ với người khác giới. Những sai phạm loại này có thể tạo ra nhiều khổ nạn trong việc tu luyện của chúng ta cũng như trong việc cứu độ chúng sinh, đồng thời còn là cái cớ cho cựa thế lực bức hại chúng ta.

Làm thế nào để chúng ta có thể tránh khỏi những sai lầm loại này? Tôi nghĩ rằng chúng ta nên chú ý đến suy nghĩ của mình. Các hành vi giới tính không đúng đắn thường bị xem nhẹ trong xã hội người thường. Có rất nhiều câu chuyện cổ trên Minh Huệ Net về việc người ta đã đánh mất vận may của mình như thế nào sau khi phạm phải những sai lầm này. Là người tu luyện, chúng ta không nên làm những điều như vậy. Sư phụ đã cảnh báo chúng ta nhiều lần về mối quan hệ nam nữ trong các bài giảng. Nếu chúng ta phạm phải những sai lầm đó, thì chúng ta đang làm mất uy tín của Đại Pháp, và cụ thể lực sẽ không để cho chúng ta thoát khỏi nó và có thể mang lại những yếu tố tiêu cực khác nhau. Chúng ta nên chú ý đến vấn đề này và loại bỏ bất cứ tư tưởng nào liên quan đến việc này ngay khi chúng xuất hiện trên bề mặt.

Chúng ta cũng nên chú ý tu dưỡng bản thân và thận trọng với những nguy hiểm có thể xảy ra. Nếu chư vị biết có một vách đá, lẽ nào chư vị lại không tránh xa mép của nó? Theo tôi hiểu, việc phạm sai lầm trong quan hệ nam nữ không hoàn toàn liên quan tới việc một người đã loại bỏ chấp trước sắc dục nhiều ít thế nào, mà nó chủ yếu liên quan đến việc chúng ta xem vấn đề này nặng nhẹ ra sao. Một số học viên biết rằng họ chưa hoàn toàn loại bỏ được các ham muốn nên họ rất thận trọng và không ngừng nhắc nhở bản thân tránh phạm phải những sai lầm trong vấn đề này. Trên thực tế, chúng ta có thể dùng những lời khuyên răn của người xưa để tránh những sai lầm này, chẳng hạn như không chạm vào người khác giới, không ở một mình trong phòng cùng người khác giới, chú ý các hành vi của chúng ta, và giữ chính niệm.

Những người dễ phạm sai lầm thường nghĩ rằng bởi vì họ là người tu luyện, họ có thể quản thúc bản thân tốt và đôi khi không tuân theo các nguyên tắc đạo đức truyền thống trong vấn đề nam nữ. Suy nghĩ này rất nguy hiểm. Tôi tin rằng một số học viên đã tu luyện tốt nhưng có thể vẫn còn một chút chấp trước vào sắc dục. Tuy nhiên, đây không phải là vấn đề về tầng thứ tu luyện, mà là vấn đề có trách nhiệm đối với Đại Pháp và trân quý việc tu luyện. Sư phụ đã nhấn mạnh về những hậu quả nghiêm trọng do những sai lầm trong vấn đề này gây ra, vậy tại sao một số học viên vẫn chấp nhận rủi ro? Tại sao họ không thấy rằng đây là vấn đề nghiêm trọng? Chẳng phải họ đang đánh cược với cuộc sống của mình nếu họ vẫn tiếp tục chạy về phía vách đá sao? Miễn là chúng ta còn đang tu luyện trong thế giới con người, chúng ta không thể hoàn toàn đoạn tuyệt với các chấp trước của mình. Hơn nữa, xã hội của chúng ta đã bị ô nhiễm về phương diện này, và sẽ có nhiều rắc rối kéo dài hơn nữa nếu một người tiếp tục trượt dốc trên con đường này.

Một học viên tinh tấn sống cùng một căn hộ với một học viên khác giới trong một thời gian dài, cuối cùng đã mắc phải sai lầm này và bị bỏ tù năm năm. Đây là một bài học rất nghiêm trọng. Ngay cả khi một người có tâm tính tốt, người đó cũng nên chú ý tránh làm ảnh hưởng đến người khác và nghiêm khắc với bản thân. Tôi đề nghị những học viên vẫn còn có những chấp trước trong vấn đề này, những người không phải là vợ chồng nhưng thường đi cùng nhau, hoặc những ai thích tán tỉnh với người khác giới, ngay lập tức khắc phục hành vi này. Vì Chính Pháp đang tiến gần đến giai đoạn cuối, bất cứ hành vi vô trách nhiệm đối với bản thân hoặc Đại Pháp nào có thể trở thành một kẽ hở để tà ác lợi dụng.

Ngoài ra, những cặp học viên là vợ chồng nhưng không hoà hợp với nhau cũng cần đặc biệt chú ý đến vấn đề này. Lý do mà chư vị không hoà hợp với nhau là bởi vì có những kẽ hở trong tu luyện của chư vị. Nếu chư vị ôm giữ những chấp trước vào tình cảm và không tự bảo vệ bản thân trước các mối quan hệ ngoài hôn nhân, chư vị có thể sẽ dễ dàng mắc phải những sai lầm này.

Một nam học viên đang có trục trặc với vợ mình đã tâm sự với một nữ học viên khác. Đây là một động thái rất nguy hiểm, vì giữa nam và nữ cần phải có những khoảng cách nhất định. Cùng thời điểm đó, người học viên nữ này đang “cảm thấy cô đơn”. Khi họ trò chuyện tâm tình, họ cảm thấy gần gũi với nhau hơn. Vào một buổi tối, cô ấy muốn anh ở lại qua đêm với cô và nói rằng họ sẽ cẩn thận vì cả hai đều là người tu luyện và sẽ không có chuyện gì xảy ra. Khi người học viên nữ này nắm lấy cánh tay của anh, thì người học viên nam cảm nhận rằng nó không đúng đắn và bỏ đi. Sau đó, người học viên nữ này đã mắc phải sai lầm với một học viên nam khác, và cả hai đều bị bức hại.

Khi một người phạm phải những sai lầm loại này, tốt nhất nên chia sẻ nó công khai. Sư phụ đã nhắc đến điều này trong “Giảng Pháp và giải Pháp tại Pháp hội ở trung tâm thành thị New York”. Một học viên đã phạm phải những sai lầm này và cũng không nói về chúng. Sư phụ đã cho anh ấy rất nhiều cơ hội và nhiều học viên đã chia sẻ với anh về vấn đề này. Anh ấy cũng đã gặp các học viên từng phạm phải những sai lầm này và từng bị bức hại, nhưng anh ấy vẫn không nói về bản thân mình. Cuối cùng, anh ấy đã bị bức hại và hối hận khi nhận ra hành vi không đúng đắn của mình là nguyên nhân của cuộc bức hại.

Được tu luyện Đại Pháp là một điều vinh diệu. Chúng ta nên đặc biệt trân quý nó trong giai đoạn cuối cùng này. Chúng ta nên trân quý lòng từ bi của Sư phụ và nắm

bất cơ hội cuối cùng này để cứu độ chúng sinh và tránh tạo ra bất cứ khổ nạn hay hối tiếc nào trong tu luyện của chúng ta.

Trong “**Giảng Pháp và giải Pháp tại Pháp hội ở trung tâm thành thị New York**”, Sư phụ giảng:

“Sư phụ: Tôi nghĩ rằng tôi vừa giảng rồi, tôi đã nói về vấn đề này rồi. Có một số vị, làm những việc không xứng với tư cách “học viên Đại Pháp”! Ngay cả “con người” cũng không xứng; chư vị còn nói mình là “đệ tử Đại Pháp” nữa?! Tôi vẫn đang đợi chư vị, chư vị có biết không?!

Có nhiều lúc Sư phụ thấy chư vị làm những việc ấy, thật sự rất thương tâm; nhưng nếu thật sự để tôi buông chư vị ra, thì Sư phụ cũng quả là khổ tâm lắm, thật lòng không muốn buông rơi chư vị dễ như thế. Nhưng tại sao lại không biết tiến lên? Sao cứ làm thất vọng như thế! Lại còn làm dơ bản Đại Pháp, làm những việc không nổi một chữ “nhân”; chư vị vẫn nói mình là đệ tử Đại Pháp! Nói ra như thế, [những ai] tôi vừa nói ấy, tức là tất cả ai đã làm những việc không xứng với thân phận là đệ tử Đại Pháp ấy, chư vị tốt nhất là tự mình công khai nói những việc ấy ra; như thế sẽ tiêu bỏ rất nhiều thứ của chư vị, đồng thời cũng làm chư vị hạ quyết tâm mạnh mẽ. Tôi giảng cho chư vị, đối với chư vị thì thời gian thật sự rất hữu hạn rồi. Tất cả những ai từng làm những việc bất hảo ấy, tôi không kể đến ở đây những ai đã sửa sai trước rồi, tôi nói là về [những ai] còn đang làm một số việc bất hảo, [và những ai] vẫn còn cấp những tin tức tình báo cho tập đoàn lưu manh tà ác tại Trung Quốc ấy, đến khi tôi thật sự buông bỏ chư vị, thì chính là lúc chư vị đoạ địa ngục! Tôi không hề đoạ nạt chư vị một chút nào đâu. Bởi vì [hễ] chưa kết thúc, đối với chúng sinh thì vẫn là cơ hội; Sư phụ vẫn đang đợi chư vị.”

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2013/1/27/男女有别-不在悬崖边玩耍-268222.html>

Bản tiếng Anh: <http://en.minghui.org/html/articles/2013/2/11/137646.html>

Chia sẻ với các đồng tu vẫn còn đang bị ma sắc can nhiễu

[MINH HUỆ 31-10-2012] Khi tôi có dịp trao đổi với đồng tu về vấn đề tu khử tâm sắc dục, có đồng tu đề cập đến việc không biết làm sao để có thể tu bỏ tâm sắc dục, rất lo lắng; có đồng tu còn không dám đề cập tới chuyện này, cảm thấy rất khó mở miệng. Nhưng cho dù là nói ra hay không thì hiện nay đủ loại sự việc trong xã hội người thường đều rất dễ dàng dẫn khởi tâm sắc dục của người ta. Trong tu luyện, dù hữu ý hay vô ý đều sẽ gặp phải quan này, đương nhiên trong đó không bao gồm các đồng tu đã tu tốt về phương diện này, không thể hiện ra chấp trước đối với nó.

Sư phụ dạy chúng ta rằng:

“Chúng ta bắt đầu tu luyện từ người thường, bước đi thứ nhất chính là cái quan này, ai ai cũng gặp” (**Chuyển Pháp Luân**)

Sư phụ đã an bài quan sắc dục này ở bước đi đầu tiên trong tu luyện của chúng ta, chính ngay lúc chúng ta nhập môn, Sư phụ đã an bài để cho chúng ta tu bỏ tâm này. Có thể thấy rõ rằng việc tu bỏ tâm sắc dục là rất quan trọng.

Tu luyện mười mấy năm rồi, có phải là vẫn còn bị ma sắc can nhiễu nữa không? Có đồng tu cảm thấy không nằm chung giường với chồng mấy năm rồi, sao vẫn còn bị ma sắc can nhiễu đây? Kỳ thực có thể không nằm chung giường với chồng, đó chỉ là tu bỏ dục vọng kia, không nhất định là sắc tâm cũng không có nữa, nếu không thì sao có thể can nhiễu được bạn đây? Khi bạn không thực sự còn tâm kia nữa, khi con ma đẩy can nhiễu bạn, bạn sẽ không động tâm. Bạn không còn cái tâm kia đối với chồng nữa, nhưng vẫn còn cái tâm đó đối với người mà bản thân mến mộ thì chính là sắc tâm. Đối với một người nam giới điển trai khác, [bạn] thích được ở gần, thích ngắm nhìn anh ta, những điều này đều không được.

Có đồng tu cũng cố gắng phủ nhận tâm sắc dục, nhưng không tổng khứ hết được, rất hoang mang. Có đồng tu khi gặp tôi thì hỏi tôi rằng tâm sắc dục tổng khứ thế nào? Thật lòng mà nói tôi cũng rất xấu hổ, tôi đã tu phương diện này đây đưa một thời gian dài. Khi còn là người thường tâm sắc dục của tôi rất nặng, sau khi tu luyện Đại Pháp, có khi không vượt được quan, tỉnh dậy hối hận đến rơi lệ, hận bản thân không nỗ lực, bèn nghĩ về mình, tâm sắc dục sao lại nặng như vậy? Chẳng lẽ [bản thân] thực sự tu không được [cái tâm này] sao? Có lúc vượt quan không tốt, sau này khi ngắm lại rằng mình là người tu luyện thì sợ tới mức dựng cả tóc gáy, và cảm thấy tu rất khổ.

Có một lần tôi thăm hỏi Sư phụ: “Sư phụ, [đệ tử phải] làm sao bây giờ? Cái tâm này tổng khứ thể nào đây?” Lúc đó trong tư tưởng tôi liền xuất ra một niệm: chúng thần trong vũ trụ đều đang nhìn từng tư từng niệm của người, tôi chợt minh bạch, là Sư phụ từ bi vĩ đại đã không từ bỏ một đệ tử không nỗ lực như tôi, đã từ bi điểm ngộ cho đệ tử phải tu từng tư từng niệm [của bản thân]. Tôi ngộ rằng tu từng tư từng niệm không chỉ dừng lại ở vấn đề tu tâm sắc dục, cũng bao gồm cả các tâm bất hảo khác. Như vậy trước tiên cần phân biệt rõ những niệm đầu trong đầu não thì cái nào là chính niệm, cái nào là những quan niệm hình thành hậu thiên và nghiệp lực tư tưởng. Như vậy cần phải mỗi ngày tĩnh tâm học Pháp nhiều, trong tâm có Pháp làm tiêu chuẩn, dùng Pháp để đo lường từng tư từng niệm của bản thân, thì sẽ có thể kiên định chính niệm, nhờ đó sẽ không bị quan niệm dẫn động. Mỗi khi niệm đầu bất hảo khởi lên thì đều dùng chính niệm để chống lại và thanh trừ, đương nhiên khi chính niệm rất mạnh thì sẽ thanh trừ được rất kiên tịnh.

Có đồng tu không biết làm sao để phát ra chính niệm mạnh mẽ, kỳ thực bài viết “Thông báo: Yếu lĩnh phát chính niệm và thời gian phát chính niệm đồng bộ toàn cầu” trên Minh Huệ đã sớm chỉ ra cho chúng ta yếu lĩnh phát chính niệm. Bài viết có nói rằng: “mặc niệm khẩu quyết xong, cần tập trung niệm lực cường đại để niệm một chữ ‘diệt’ [灭 hoặc 滅]; chữ ‘diệt’ này lớn mạnh mẽ và to như cả vũ trụ thiên thể, hết thấy các không gian đều ‘vô sở bất bao, vô sở di lậu’ (không gì không bao hàm, không gì bị bỏ sót); khi nhập tĩnh thì có niệm lực mạnh mẽ, đặt chắc vào một chữ ‘diệt’ to lớn”. Chính là yêu cầu niệm lực cường đại, ví như khi ý niệm về sắc nổi lên, tập trung niệm lực cường đại phát ra một niệm: “Ta là đệ tử Đại Pháp, là đệ tử của Sư phụ Lý Hồng Chí, đây không phải là thứ ta muốn,” sau đó dùng niệm lực cường đại để giữ vững một niệm này, trong nháy mắt can nhiễu sẽ bị tiêu diệt thành tro, lập tức tĩnh lại được.

Kể từ khi tôi chú ý tu từng tư từng niệm của bản thân, bất kể là từ bề ngoài cho tới khí chất đều có cải biến rất to lớn, sắc mặt hồng hào sáng sủa, người trẻ tuổi đều không bằng được. Mỗi khi tôi nói cho người thường biết tuổi tác của mình, họ đều giật mình kinh ngạc, bạn bè cùng lứa đều tấm tắc mãi không thôi, tôi cũng nhân tiện dùng bản thân mình chứng thực Đại Pháp, phát chính niệm hay luyện công đều càng ngày càng tĩnh.

Làm người tu luyện nếu muốn tu xuất lai ở phương diện này thì cần yêu cầu nghiêm khắc bản thân, luôn luôn dùng chính niệm khắc chế. Khi trong tâm bạn luôn luôn ước thúc bản thân, thì đó chẳng phải là đang tu bản thân hay sao? Có cặp

vợ chồng đồng tu, mà nam đồng tu chẳng những không yêu cầu nghiêm khắc bản thân, lại còn can nhiễu vợ mình, còn vì chuyện này mà cảm thấy không vui với vợ, đó đâu phải là trạng thái của người tu luyện? Tôi nghĩ mọi người đều rất rõ ràng, không thể nào mang theo cái tâm dơ bẩn này mà viên mãn được.

Trên đây là một chút thiên ngộ của tôi khi tu luyện về phương diện tâm sắc dục này, viết ra để mọi người cùng bàn luận, hy vọng mọi người cùng đề cao. Tại thời khắc mấu chốt cuối cùng của Chính Pháp thì không phóng túng, tinh tấn hơn nữa! Ở trên nếu có gì thiếu sót, mong đồng tu từ bi chỉ rõ.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2012/10/31/264714.html>

Tâm sắc dục không bỏ sẽ rất nguy hiểm

[MINH HUỆ 21-04-2012] Một ngày tại điểm học Pháp nhóm, đồng tu A dẫn theo một nữ đồng tu là người thân ở nơi khác đến. Tuy đã năm mươi tuổi nhưng vì là người tu luyện nên bà ấy nhìn rất trẻ. Sau khi học Pháp xong, vị đồng tu này liền tiếp lời, bà ấy nói bà đã đi làm công tám năm ở vùng khác, không tiếp xúc với các đồng tu xung quanh, chỉ có liên hệ với đồng tu A là người thân, nhưng bản thân rất tinh tấn, đang làm cả ba việc. Hơn nữa học Pháp luyện công đều không trễ nải. Trước đây đã có một lần bà bị tà ác bức hại. Bà ấy giảng chân tướng khuyên tam thoát cho một phụ nữ trẻ, không ngờ rằng chồng người phụ nữ ấy là một cảnh sát, cho nên bị tà ác bắt. Tại chỗ ở của bà ấy [cảnh sát] tìm thấy được một lượng lớn sách Đại Pháp và đĩa giảng chân tướng, v.v.. Tà ác thăm vấn bà ấy bảy ngày, chủ yếu hỏi tài liệu chân tướng lấy từ nguồn nào, bà ấy không bán đứng đồng tu A, nói là có một người khác trên xe lửa đã đưa cho bà ấy. Sau cùng, do gia đình người thường, nơi mà bà ấy đang làm thuê, có quan hệ xã hội khá tốt, [nên] bà ấy viết bảo chứng thư, liền được thả ra. Bà ấy ngay lập tức trở về quê. Nhưng sau khi về quê, trạng thái luôn không tốt, chân cũng không xếp bằng được, luyện công học Pháp về căn bản là không làm được, cũng liên tục không phát chính niệm, người nhà trông coi rất chặt chẽ, không biết cách nào thoát khỏi khống chế, muốn tìm đồng tu giúp mình làm Nghiêm chính thanh minh.

Bà ấy nói xong, các đồng tu liền cùng nhau bàn luận. Có người nói: “Trên bề mặt bà bị bức hại là do người phụ nữ kia, nhưng nguyên nhân chân chính hẳn phải là bà hữu lậu, bị tà ác nắm đằng chuôi, điều khiển kẻ ác bức hại bà.” Còn có người nói: “Bà bị tà ác thâm vẩn phi pháp bảy ngày, cũng không nói ra đồng tu, biểu hiện bên ngoài là người thường nhờ quan hệ mà giúp bà được tại ngoại, trên thực tế là chính niệm của bà đã xuất ra, chính niệm của bà rất mạnh, chuyện [bị bắt] này là ngẫu nhiên.” Đồng tu này nói xong, tôi liền nhớ đến lời giảng của Sư phụ:

“Chư vị cũng cần minh bạch rõ rằng “tự nhiên” là không tồn tại, mà “tất nhiên” là có nguyên nhân. Kỳ thực “tự nhiên” là người thường giải thích không nổi những hiện tượng về vũ trụ, về sinh mệnh, về vật chất nên mới nói bao biện một cách vô trách nhiệm như thế, họ cũng không nghĩ đến bản thân “tự nhiên” ấy là gì. Do chịu nhận ảnh hưởng của loại ý thức ấy, chư vị cho rằng hết thấy ma nạn đều là tất nhiên, là như thế rồi, sản sinh ra một loại trạng thái bó tay tiêu cực.” (Nói về Pháp, Tinh Tấn Yếu Chỉ I)

Tôi cũng nói về cách nghĩ của bản thân: “Thứ nhất, tôi cho rằng bà bị tà ác bắt nhất định là vì còn có chỗ nào đó hữu lậu, tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên, nhất định cần tìm ra chỗ hữu lậu đó. Thứ hai, bà hướng về phía tà ác mà viết bảo chứng thư thì là sai rồi, nhất định cần tuyên bố Nghiêm chính thanh minh, nhưng phải nghiêm túc, sau này phải kiên quyết làm được. Thứ ba, tôi cho rằng trạng thái của bà như hiện tại là do tà ác tóm được bảo chứng thư của bà mà bức hại bà. Những điều tôi vừa nói là một chút thể ngộ cá nhân tôi ở tầng thứ hiện tại.” Đại đa số đồng tu cũng đều tán thành. Lúc đó tôi hỏi bà ấy: “Vậy rốt cuộc bà đã tìm được chỗ nào hữu lậu chưa?”

Vị đồng tu này đã năm mươi tuổi rồi, nhưng bản tính lại rất thuần chân, vì một thời gian dài không có môi trường học Pháp tập thể nên không biết hướng nội tìm. Khi tôi hỏi bà ấy chỗ nào hữu lậu, chỉ thấy bà ấy rất mờ mịt, mắt mở to nhìn tôi nói: “Tôi không biết tìm.” Bà ấy hỏi tôi, tôi nói: “Tâm của bà thì tự bà biết, tôi làm sao biết được?” Lúc này, cũng không biết tại sao tôi lại nói ra một câu: “Hãy tìm từ ba phương diện danh, lợi, tình xem.” Bà ấy ngay lập tức tìm được, kinh ngạc, vui mừng nói: “[Chính là] tình!” Bà ấy luôn bảo mọi người tìm giúp bà đối tượng [để kết hôn] (vì chồng của bà đã qua đời chục năm rồi), lại còn muốn tìm người không hút thuốc, uống rượu, đạo đức cao thượng... Mọi người đột nhiên hiểu ra! Các đồng tu nói: “Hiện tại đệ tử Đại Pháp có vợ hoặc chồng là người thường đều đang [muốn] đoạn dục, hai đệ tử Đại Pháp vì để thuận tiện cho việc tu luyện mà muốn

đến với nhau, đều nhận được điểm ngộ [chỉ ra rằng đó] ‘đều là dục vọng’, vậy mà bà còn muốn tìm đối tượng kết hôn, chỗ lậu này quá lớn rồi. Chẳng trách bị **cựu thể lực** tóm được điểm sơ hở để bức hại bà.” Lúc này bà vỗ đầu một cái nói: “Quá nguy hiểm rồi!” Bà ấy nói sau khi trở về [quê] đã gặp lại mối tình đầu của mình, hai người còn phát triển tới mức độ đã gửi cho nhau những tin nhắn đòi trụ, chỉ còn thiếu mỗi việc thực hiện. Ở trong mộng bà đã hai lần gặp người tình kia mà không giữ vững được bản thân. Bà ấy thức tỉnh rồi, biết rằng tâm sắc dục của bản thân không bỏ, lại viết bảo chứng thư, dục vọng bị tà ác gia tăng, thiếu chút nữa bản thân bị huỷ rồi.

Bà ngay lập tức hướng về phía Sư phụ mà thừa nhận sai lầm, bộc bạch bản thân với đồng tu, cũng muốn viết Nghiêm chính thanh minh, nhưng lại không viết được về việc can nhiễu. Đồng tu khác nhắc nhở bà cần phải tự viết, không thể có ai viết thay được. Sau khi viết xong, chân của bà ngay lập tức đã mềm ra, lại có thể ngồi xếp bằng được.

Ngày thứ hai, đồng tu A nói với tôi, sau khi hai người họ quay về, bà ấy đã gửi tin nhắn cho mối tình đầu của mình, cũng nói với anh ta rằng bản thân chưa chiều theo lời Sư phụ mà làm, bản thân đã sai rồi, cũng ảnh hưởng đến anh ta, thật có lỗi! Ban đêm, bà ấy mơ thấy một giấc mộng, thấy bản thân đứng ở trên một ngọn núi rất cao rất cao, nhìn thấy khắp trời đều là con mắt, có cái hình vuông, có cái hình tròn, có cái hình sao bốn cạnh... có cái là mắt Thần, có cái là mắt Ma... thậm chí mỗi từng lạp tử không khí đều là con mắt, đều đang nhìn chăm chú bà ấy... Tôi không khỏi đọc to câu thơ của Sư phụ:

“Mãn thiên thị nhãn — Chúng Thần tụ tiêu” (Khán Hảo, Hồng Ngâm II)

Tạm diễn nghĩa:

“Khắp trời đều là mắt, chư Thần đều tụ [ánh mắt nhìn] vào tiêu điểm [nơi này]” (Hãy Nhìn Cho Kỹ, Hồng Ngâm II)

Tôi viết ra câu chuyện trên là để cảnh tỉnh những đồng tu còn đang phạm sai lầm dạng này hoặc tâm sắc dục chưa bỏ, cũng như các đồng tu còn đang phạm sai lầm lặp đi lặp lại ở phương diện khác. Cần phải nhớ kỹ, khắp trời đều là con mắt đang nhìn bạn!

Sau cùng chúng ta cùng ôn lại đoạn giảng Pháp của Sư phụ:

“Cựu thế lực, cựu vũ trụ coi điều gì là nặng nhất? Chính là ‘sắc’, sự không ý tứ giữa nam nữ, đó là thứ được xét là nặng nhất. Trong quá khứ hễ phạm phải giới luật về phương diện ấy, sẽ bị đuổi ra khỏi nhà chùa, hoàn toàn không thể tu nữa. Còn trước mắt Thần thì xem xét ra sao? Chư vị có biết rằng họ đã lưu lại những dự ngôn nói thế nào không? Họ dự ngôn rằng: Những đệ tử Đại Pháp còn lại cuối cùng đều là [ai] giữ vững được thuần khiết về phương diện này. Chính là nói rằng họ coi việc này là quan trọng phi thường, cho nên ai phạm phải giới [cấm] ấy, ai thực hiện không tốt về phương diện này, thì cựu thế lực, tất cả chư Thần trong vũ trụ ấy đều sẽ không bảo [vệ] chư vị, hơn nữa còn đẩy chư vị xuống.” (**Giảng Pháp tại Pháp hội thành phố Los Angeles [2006]**)

Trên đây là thể hội cá nhân của tôi, mong các đồng tu từ bi chỉ ra điểm còn thiếu sót.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2012/4/21/255899.html>

Cải biến quan niệm – Loại bỏ tâm sắc dục

[MINH HUỆ 29-2-2012] Sắc dục là một đại quan của người tu luyện, nếu muốn làm được tốt thì phải ngộ minh bạch từ trên Pháp, chuyển biến quan niệm, còn phải nghiêm khắc yêu cầu bản thân, tăng cường ý chí lực, nhất định không được buông thả, nắm chắc từng tư từng niệm của mình, làm được chân tu, thực tu, mới có thể tu lên được. Nhìn thấy có đồng tu mê hoặc, thống khổ, trầm luân ở phương diện này, trường kỳ ở trong ma nạn, chưa có thể đề cao lên, xét điều này, tôi viết ra thể ngộ của bản thân về phương diện này, hy vọng có chỗ trợ giúp cho sự đề cao của đồng tu, chỗ nào không thích đáng xin từ bi góp ý.

1. Tôi từng có một cuộc hôn nhân

Tôi kết hôn năm 28 tuổi, tính vợ tôi nóng nảy, không biết điều, cực kỳ yêu tiền tài, chúng tôi thường gây lộn, tôi nhớ có một lần tức giận, tôi đánh cô ấy rất nặng, xong rồi cũng rất hối hận. Có một năm, dịp tết cô ấy không cùng tôi trở về nhà bố mẹ, cũng không cho tôi trở về nhà bố mẹ ăn tết, qua tết tôi âm thầm trở về nhà chúc tết bố mẹ, cô ấy tức đến nổi phá hỏng ảnh cưới, còn xé nát quần áo của tôi,

lúc đó những chuyện xung đột xảy ra quá nhiều, tôi thường xuyên bị cô ấy làm cho tức giận đến ngực đau nhức, vô cùng khổ não về cuộc hôn nhân bất hạnh của mình!

Sau khi tu Đại Pháp tôi khá lên nhiều rồi, không còn tức giận như thế nữa. Sau khi Đại Pháp bị bức hại, tôi đã từng bị bắt giữ phi pháp, đã mất đi công việc, sau đó, cô ấy cầm lấy tiền bỏ lại chồng con và tức giận bỏ đi, tôi với con ở nhà bố mẹ sống rất vất vả, sau đó, nghe người bà con nói, cô ấy sống cùng với một đầu bếp một thời gian rồi chia tay. Sau ba năm cô ấy trở về liền bán nhà đi, lại qua một năm, cô ấy muốn bàn chuyện ly hôn với tôi, tôi không đồng ý, cô ấy liền dẫn người ở tòa án đến nhà tôi, xét xử ly hôn ngay tại chỗ, sau khi cưỡng chế ly hôn, cô ấy cũng không đáp ứng chi phí nuôi con mà tòa án phán xử.

Hiện giờ nhắc đến những chuyện này tôi cảm thấy rất nhẹ nhàng, nhưng lúc đó thật sự rất thống khổ, ở đây có chỗ thiếu sót trong tu luyện của bản thân, còn có cả can nhiễu của tà ác, nói chung, đó là quá trình tu luyện. Hiện giờ tôi có thể từ bi mà đối diện với sinh mệnh bị lạc lối này rồi, không nhìn vào một đời một kiếp của cô ấy, hy vọng cô ấy có thể có một tương lai tốt đẹp. Lúc đó đối diện với nạn lớn, tôi không hề bị gục ngã, không bị lạc lối, kiên tu Đại Pháp, có thể siêu thoát vượt lên, điều đó là đáng quý nhất. Hiện giờ sau khi quan niệm chuyển biến rồi, càng hiểu rõ rằng lý của cõi người đều là phản lại, tôi đã trả xong ác duyên, tiêu nghiệp, tâm tính đề cao rồi, thật đúng là hảo sự.

2. Nhận rõ tâm sắc dục không phải là tôi

Thông qua học Pháp tôi đã minh bạch rằng, con người luân hồi trong lục đạo, khi chủ nguyên thần chuyển sinh thành thực vật, đá, là sẽ không có dục vọng đối với [người] khác giới, sinh mệnh chân chính của con người là nguyên thần, nó là không có tâm sắc dục. Quan niệm sắc dục là bởi vì có cái thân người rồi, mà hậu thiên hình thành, nó là để duy trì một loại trạng thái sinh tồn của con người, những chuyện về phương diện này là quy về ma quỷ. Thân thể người tu luyện có thể đạt đến âm dương cân bằng, từ đạo lý mà nói, sắc dục sẽ không giống như người thường mạnh mẽ như thế. Hơn nữa tùy theo việc không ngừng luyện công, thân thể sẽ không ngừng chuyển hóa hướng đến vật chất cao năng lượng, trở thành Thần thể, Thần là không có tâm sắc dục, Họ cho rằng đó là việc vô cùng dơ bẩn, cũng giống như trong Pháp đã giảng:

“Tại cao tầng mà nhìn, [họ] nói rằng người thường ở xã hội đối với bùn đất quả là không ngại bẩn, ở mặt đất mà chơi nghịch bùn đất vậy.” (**Chuyển Pháp Luân**)

Đó là nhận thức và cảm nhận của Thần, chỉ có con người mới cho rằng đó là việc hay, việc thoải mái hưởng thụ, cho nên mới hướng đến, theo đuổi, chúng ta phải chuyển biến quan niệm, kiên quyết phân rõ nó, loại bỏ nó, không bị nó dẫn động mà nghĩ, mà nói, mà làm [theo nó].

Tâm sắc dục cũng là vật chất, sinh mệnh, nó phải thường xuyên bổ sung năng lượng, nếu không thì sẽ suy yếu, lâu dài rồi sẽ chết đi, nó bổ sung năng lượng như thế nào đây? Nó khiến con người nhớ đến, tưởng tượng, xem sách báo, ti-vi, nghe nhạc vui v.v., [rồi] đi nói, làm, nghĩ tưởng thì sẽ có thể thu được năng lượng bổ sung, nó khống chế các cảm quan của con người, khiến con người thu được sự vui thú hư giả, hưởng thụ ảo giác khoái cảm của thân thể, đầy đủ về tinh thần, hoàn toàn làm cho con người mê ở thế gian, không thể tỉnh ngộ, nó khống chế con người tạo nghiệp quá nhiều, oan oan tương báo, thống khổ vô tỷ! Sở dĩ tôi phải chịu cái nạn lớn như thế, cũng là do tạo nghiệp lớn về phương diện này khi còn làm người thường tạo nên. Chúng ta nhất định phải thanh tỉnh, ở thế gian chịu khổ là việc tốt, hưởng lạc là việc xấu, nhất là năng lượng của người tu luyện lớn, chỉ hơi không chú ý, tự biết hay không tự biết sẽ cấp cho nó năng lượng bổ sung, ngược trở lại, nó sẽ hại bạn. Huống là còn có ma khống chế, gia cường nó, cho nên người tu luyện nhất định phải giữ vững bản thân, thanh tâm quả dục, trường kỳ kiên định làm được chân tu, thực tu mới có thể loại bỏ tâm sắc dục, đạt được yêu cầu tiêu chuẩn của Đại Pháp.

3. Tiêu chuẩn yêu cầu của Đại Pháp đối với người tu luyện mà cá nhân tôi ngộ được

“Chúng tôi [đã] giảng, rằng chư vị không thể vì điều này mà làm cho gia đình bất hoà; do đó tại giai đoạn mà chư vị đang có hiện nay, chư vị coi nó thật nhẹ, duy trì sinh hoạt vợ chồng hài hoà như bình thường là được rồi; tương lai [khi] đến một tầng nhất định sẽ có trạng thái của tầng ấy; [còn] hiện tại là như thế này, chúng tôi yêu cầu chư vị thực hiện như thế này là được rồi. Đương nhiên không thể giống như trạng thái của xã hội hiện nay, không được thế!” (**Chuyển Pháp Luân**)

Vậy thì từ tầng thứ cao thì Đại Pháp giảng thế nào đây?

“Tương lai khi tu luyện ở cao tầng, không cần tôi bảo chư vị, chư vị tự mình [cũng] sẽ biết [cần] làm thế nào, lúc ấy sẽ có trạng thái khác; duy trì sinh hoạt hài hoà.” (**Chuyển Pháp Luân**)

Từ trên Pháp mà nhận thức Pháp, so sánh hai đoạn Pháp này thì có thể thấy được, đoạn Pháp thứ hai chữ ‘hài hoà’ ở cuối là không có hai chữ ‘vợ chồng’, cũng tức là nói, tu luyện đến tầng thứ cao, không có sinh hoạt vợ chồng cũng có thể đạt đến trạng thái hài hoà như nhau, đến tầng thứ cao là phải triệt để đoạn dục.

Có một số người cũng ngộ được rồi, [nhưng] đối diện với hiện thực, vì sao lại không làm được? Bởi vì có một đoạn Pháp bạn chưa làm được:

“Hôm vừa rồi tôi có giảng ‘Phật quang phổ chiếu, lễ nghĩa viên minh’, nghĩa là năng lượng tản xạ từ thân thể chúng ta có thể [điều] chỉnh lại hết thấy những trạng thái không đúng đắn. Như vậy dưới tác dụng của trường này, khi chư vị không nghĩ gì đến chuyện ấy, thì vô hình chung cũng ước chế ái nhân của chư vị. Chư vị không động niệm, chư vị cũng sẽ không động niệm ấy, thì họ cũng không nghĩ đến.” (**Chuyển Pháp Luân**)

Chính là lúc bình thường từng tư từng niệm của bản thân chưa giữ được vững, đã động tà niệm sắc dục, chưa làm được chân tu, thực tu, những chuyện này đồng tu đã bàn rất nhiều, tôi cũng không nói nữa. Còn nữa chính là do các loại nhân tâm quan niệm chưa cải biến, rất nhiều mối lo chưa buông bỏ tạo thành.

4. Cải biến những nhân tâm quan niệm bất chính

Chúng ta tu luyện trong người thường, khó tránh khỏi việc có vợ chồng, điều này động chạm đến một vấn đề về hoàn cảnh, có những đồng tu ở phương diện này chưa làm được tốt, khiến bản thân trường kỳ lâm trong ma nạn, xung quanh đều là nạn. Tôi thường nghe đồng tu nói: “Nếu tôi đoạn dục, chồng tôi sẽ gây sự với tôi.” “Giới [cấm] dục, mọi người không hiểu, đó là phá hoại Pháp.” Hoặc là trong tâm nghĩ: “Chồng mình ở bên ngoài thời gian dài, vì cái nhà này mà làm việc vất vả, rất không dễ mà về nhà được một lần, chồng có đòi hỏi, thì mình phải tận trách nhiệm của người vợ.” “Cuộc sống người ta ngăn ngủi, người nhà không tu luyện, chỉ có chút niềm vui này, mình tu Đại Pháp khiến người nhà lo lắng sợ hãi, nếu mình đoạn dục, vậy thì cũng quá có lỗi với họ.” v.v.. rất nhiều cách nghĩ. Những thứ đó đều là nhân tâm quan niệm cả, đã tạo cho mình cái khung, dường như là bản thân đào một cái hố, sau đó lại nhảy vào, mấy năm thậm chí mười mấy năm vẫn không

ra, càng không nói đến việc đề cao tăng thứ đoạn dục nữa, bởi vì bạn chưa ngộ minh bạch từ trên Pháp, quan niệm chưa chuyển biến.

Tu luyện chính là tu lỗi nghĩ của con người, hết thấy đều là “tu tại tự kỷ, công tại sư phụ” (**Chuyên Pháp Luân**). Bạn từ trên Pháp nghĩ được đúng rồi, thì có thể vượt quan, mà những lỗi nghĩ này của bạn vừa hay lại đang cản trở Sư phụ giúp bạn.

Bạn nên nghĩ rằng: “Các vị nên trợ giúp tôi tu luyện, đây là bản nguyện của các vị khi đến thế gian, các vị phải giữ vững cho tốt tâm sắc dục của các vị, yên tĩnh ở tại đó, không được can nhiễu tôi.” Chính là đồng thời làm thuần tịnh bản thân, cùng câu thông giao lưu với nguyên thần của họ, xin Sư phụ gia trì, phát chính niệm thanh trừ tâm sắc dục của họ, tình huống có thể sẽ không giống nhau. Chúng ta cũng nên nghĩ rằng: “Sau khi đoạn dục, mối quan hệ vợ chồng của mình sẽ càng trở nên hài hòa, chồng sẽ càng thêm ủng hộ mình đi làm **ba việc**.” Đây chính là uy lực của Đại Pháp, sự tất nhiên của tu luyện.

Sư phụ có thể lập tức lấy xuống vật chất sắc dục của chúng ta và người nhà, đây là việc hết sức nhỏ, nếu như vậy thì cũng không phải là tu luyện nữa, cho nên vẫn phải tu một cách kiên định chắc chắn mới được. Tôi nhớ có đồng tu đọc “Tây Du ký” có một đoạn thế này, nương tử bị yêu quái cướp đi bắt thành thân, vị Thần cho cô một bảo vật, yêu quái liền không dám đến gần. Đồng tu liền xin Sư phụ cũng cho cô một bảo vật giống như thế, kết quả cũng đoạn dục rồi. Kỳ thực có rất nhiều đồng tu làm được rất tốt. Nhưng việc đơn thân tu luyện bỏ tâm sắc dục cũng là rất nghiêm [túc].

5. Thể hội về đơn thân tu bỏ sắc dục

Trước kia tâm sắc dục của tôi rất nặng, khiến cho thân thể rất không tốt, năm 33 tuổi, vợ bỏ tôi, lúc đó thân thể hay có những giai đoạn rất khó chịu, tôi biết đó là sắc dục cần bổ sung năng lượng, phản ứng lên thân thể tôi, tôi kiên định tu luyện ý chí, giữ vững tâm tính, về sau nó đã trở nên yếu rồi, dần dần tiêu mất rồi, cho đến nay đã đoạn dục được 30 năm rồi, đúng là không dám tưởng tượng, tôi có thể đoạn dục, đây đều là thể hiện cụ thể của Phật Pháp vô biên.

Người tu luyện là tuân theo Thiên lý mà hành sự, Trời mà người thường nói thông thường là chỉ Thiên đình, Thiên đình quản lý những việc ở nhân gian; chúng ta biết rằng Trời trong quá khứ là cự thế lực, biểu hiện cụ thể là cái đĩa kia, hiện giờ đã bị hủy rồi; Trời của hôm nay chính là Đại Pháp Sư phụ. Hôn nhân là do Thần cụ

thể quản. Tôi nghĩ bản thân lúc làm người thường chưa làm được tốt, nếu như đã tu luyện rồi thì phải nghiêm khắc chiếu theo yêu cầu của Đại Pháp mà làm cho tốt, lưu lại tấm gương cho người tương lai.

Nhìn thấy có đồng tu chưa làm tốt ở phương diện này, bị bức hại đến mức mắc bệnh, ngồi trong lao ngục, mất đi nhục thân, [tôi] cảm nhận sâu sắc sự nghiêm túc của tu luyện, buông lời là không được. Tu luyện là giảng thân, khẩu, ý, đôn thân tu luyện chủ yếu nằm ở ý, tôi nhớ những năm đầu, bởi vì vợ chồng không hạnh phúc, nên hết sức mong mỗi một hôn nhân mỹ mãn, thường xuyên nghĩ đến đồng nghiệp trước kia trong đơn vị ôn hòa hiền thực, có lúc xuất hiện ở trong mộng, về sau từ trên Pháp ngộ được, vận mệnh của người ta không phải là bản thân mong muốn an bài là được, người tu luyện không được vọng tưởng, thương cảm. Hiện giờ đã hiểu ra người tu luyện mà động nhân tâm nghĩ các việc [đó], kỳ thực là hại người hại mình. Bởi vì trong Pháp có giảng:

“Các tăng nhân trong quá khứ coi việc này rất [quan] trọng, bởi vì hễ động niệm là họ đang tạo nghiệp.” (**Chuyển Pháp Luân**)

Tu luyện là không có đường tắt, nhiều năm nay, các loại khảo nghiệm mà tôi trải qua cũng không ngớt, khi nhân tâm nổi lên, có lúc người vợ trước kia liền xuất hiện trong mộng, hoặc người khác giới thiệu cho bạn đối tượng, có người nữ chủ động tiếp cận bạn, còn có can nhiễu, khảo nghiệm giữa đồng tu khác giới, đó đều là trường không gian của bản thân không thuần tịnh buông lời tu luyện chiêu mời đến. Học Pháp cho nhiều, nghiêm khắc yêu cầu bản thân thì sẽ vượt qua.

“Tại lịch sử hoặc tại không gian cao tầng, mà xét [một] người có thể tu hay không, [thì] coi những thứ dục vọng và sắc của người ấy [là] rất chủ yếu; do vậy chúng ta thật sự phải coi những thứ ấy thật nhẹ.” (**Chuyển Pháp Luân**)

Hy vọng các đồng tu vào giai đoạn cuối cùng của Chính Pháp, loại bỏ tâm sắc dục, chinh thể thăng hoa, chinh thể đề cao.

Trên đây chỉ là hiểu biết của cá nhân, chỗ nào sai lệch xin từ bi góp ý.

Bản tiếng Hán: <http://big5.minghui.org/mh/articles/2012/2/29/改變觀念-去掉色慾心-253627.html>

Lại nói “nhàn hạ để sinh ra niệm đầu dâm dục”

[MINH HUỆ 2-12-2011] Bài viết này đề cập đến một câu hỏi trong phần hỏi đáp của “**Giảng Pháp tại Pháp hội miền Tây Mỹ quốc 2004**”:

Đệ tử: Ngài từng nói ‘sắc tâm’ mà không bỏ thì tuyệt đối không được viên mãn. Hiện nay còn rất nhiều đệ tử sắc tâm không bỏ, [con] xin hỏi đơn vị viên mãn là gì, đơn vị là lấy lập tử để tính toán ra phải không?

Sư phụ: Không có nói như thế, tư tưởng nghĩ lung tung phải không, tôi không giảng cho chư vị [về] viên mãn và đơn vị có quan hệ gì. Hỡi các đệ tử Đại Pháp, sắc dục là ‘tử quan’ của người tu luyện mà tôi đã giảng ngay từ đầu rồi, [ấy là] bị cái tình của người thường lôi kéo quá mạnh, quá ghê gớm. Ngay cả một chút việc đó thôi mà cũng không thể tự thoát ra được, xem ra thời đầu **cựu thế lực** là đưa những [người] như thế vào nhà tù của [Trung Quốc] Đại Lục rồi thì mới có thể sửa, phải vậy không? Trong hoàn cảnh khốc liệt như thế để xem chư vị còn như thế nào. Phải chăng an nhàn quá thì mới như thế? Vậy những [ai] không bỏ cái tâm ấy mà lại tìm có thì đều đang tự lừa mình dối người, [chứ] tôi chưa từng làm an bài đặc biệt gì cho chư vị.

Tôi đã liên tục khắc chế loại bỏ chấp tâm sắc dục suốt nhiều năm qua. Suốt thời gian dài tôi đã không có sinh hoạt vợ chồng, nhưng gần đây tôi bắt đầu bị can nhiễu sắc dục, biểu hiện rất mạnh mẽ. Tôi đã cầu xin Sư phụ giúp tiêu trừ tất cả những vật chất bại hoại của sắc dục trong những không gian khác. Chồng tôi không có nhiều nhu cầu ở phương diện này nhiều năm qua. Chúng tôi không có bất kỳ tạp chí hay báo chí nào ở nhà. Khi thấy những thứ xấu tôi đã quảng chúng đi. Chồng tôi đã ngừng đem những tiểu thuyết sắc tình về nhà và ngừng tải những thước phim sắc tình vì ông ấy biết rằng chúng không tốt. Sau mỗi lần sinh hoạt vợ chồng tôi lại cảm thấy hối hận và cảnh tỉnh bản thân nhất định hạ quyết tâm tu tâm sắc dục. Tôi biết rằng khí của tinh huyết là để luyện mệnh, và tôi không thể cứ tiết ra mãi như thế được. Sau đó tôi nói với chồng: “Sinh hoạt vợ chồng là để sinh con cái. Con của chúng ta đã lớn. Sinh hoạt vợ chồng chỉ gây suy nhược cơ thể. Nếu em có thai chẳng phải lại rước lấy rắc rối hay sao? Nếu anh ép buộc em phá thai thì em sẽ không tha thứ cho anh trong suốt phần đời còn lại.” Dần dần chồng tôi ít ham muốn hơn và chỉ thích ngồi máy tính vào ban đêm trong phòng riêng của ông

ấy, và tôi chỉ học Pháp, luyện công và đọc Minh Huệ Net trong phòng riêng của mình. Một vài năm đã trôi qua như thế.

Trong mấy năm đó, chồng tôi hầu như không có nhu cầu gì, còn tôi thì trái lại, có đôi khi xuất hiện tâm sắc dục. Mỗi lần không giữ vững tâm tính và đi vào phòng của chồng thì ông ấy thường sẽ đuổi tôi ra ngoài. Tôi trở về phòng với sự thất vọng nhưng vui mừng vì đã không xảy ra chuyện gì. Tuy nhiên, khi tâm sắc dục nổi lên, đủ loại ý niệm sắc dục dơ bẩn lại xuất hiện trong đầu tôi. Nghiệp tư tưởng đã ném những lời ô uế và những niệm đầu tình dục bất hảo vào tâm trí của tôi. Mỗi lần như vậy tôi lại mơ vào buổi tối rằng mình đang ở trong một nhà vệ sinh đầy phân bắn ở khắp nơi, đến chỗ để đứng cũng không có. Thỉnh thoảng tôi thấy mình thậm chí còn rơi vào nhà vệ sinh.

Tôi đọc các bài chia sẻ trên Minh Huệ Net, có học viên chia sẻ rằng vượt quan sắc dục khá dễ dàng, đối với nam hay nữ, già hay trẻ, điển trai hay bình thường đều như nhau, đều là cùng một dạng sinh mệnh. Tôi rất bội phục những học viên đó. Tại sao họ có thể đạt đến cảnh giới đó còn tôi lại không thể? Tại tầng thứ tu luyện nào thì một người không còn tâm sắc dục? Khi nghe người khác nói chồng mình đẹp trai, tôi cảm thấy hạnh phúc và nhìn vào khuôn mặt của ông ấy nửa ngày mà không chán. Mẹ tôi nói rằng tôi rất chú ý đến diện mạo của người khác. Đó là vì tôi chấp trước vào cái đẹp. Chẳng phải bùn trên trái đất chính là phân của các sinh mệnh tầng cao hơn sao? Nó rất bẩn thỉu. Không có gì lạ khi tôi mơ thấy mình ở trong một nhà vệ sinh đầy phân.

Tôi từng nghĩ rằng có ham muốn tình dục và sinh hoạt vợ chồng là không sai. Nhưng nó rõ ràng là sai khi tôi gặp trạng thái nguy hiểm hiện nay. Mặc dù chồng không chạm vào tôi, nhưng tôi vẫn lao mình vào ông ấy và ngủ với chồng ba đêm liên tiếp.

Tôi nhận ra rằng cự thế lực đang bức hại mình. Tôi cảm thấy sợ hãi. Tôi có thể thấy nhiều ma trong trường không gian bản thân bị tiêu hủy nhưng sau đó lại tái sinh. Trong một giấc mơ tôi thấy một nữ quỷ lợi dụng sơ hở để có một thân người và thấy từ “giam giữ.” Trong mơ tôi cũng thấy nhiều sinh mệnh cao tầng của cự thế lực đang trói một nàng tiên mặc áo trắng và ném cô ấy từ trời xuống. Tôi đột nhiên tỉnh mộng và nhận ra rằng chấp trước sắc dục đã lôi tôi xuống một mức độ nguy hiểm. Dù tôi không vi phạm chuẩn mực đạo đức người thường, nhưng suy nghĩ lại cực dơ bẩn. Chúng cực kỳ xú uế trong các không gian khác.

cự thể lực giám sát kỹ từng niệm đầu của mỗi học viên. Họ sẽ kéo một học viên xuống một khi thấy bất kỳ sơ hở nào trong tu luyện của họ. Theo thể ngộ của tôi, cự thể lực đã bức hại nhiều học viên đến chết vì tâm sắc dục. Một số học viên không làm gì sai, nhưng cự thể lực có thể lợi dụng chỉ với một niệm đầu bất hảo. Sắc dục không chỉ là một con dao sắc bén cắt vào thịt người ta, mà nó còn là một ác quỷ đe dọa tính mệnh.

Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đã nhìn thấy ma quỷ biến thành mỹ nữ dụ hoặc ông trong hành trình tu luyện. Ông đã hình dung nữ nhân xinh đẹp đó trong bộ dạng đang ngủ trong tình trạng chảy nước mũi và rãi. Ông hình dung mỹ nữ đó trở nên xấu xí, khổ sở bởi nhiều bệnh nặng và già nua. Ông hình dung mỹ nữ trở thành một bộ xương khô sau khi chết. Nhờ vậy ông đã không có bất kỳ niệm đầu sắc dục nào. Ma quỷ vì thế không thể nào can nhiễu ông tu luyện.

Thậm chí người thường cũng tin là “nhân hạ dễ sinh ra những niệm đầu dâm dục.” Là một đệ tử Đại Pháp, bất cứ khi nào tôi rơi vào suy tư đến cuộc sống hạnh phúc của người thường, phu thê ân ái hay như tình và dục, và đi chệch khỏi các nguyên tắc của đệ tử Đại Pháp, tôi nên nghĩ về vô lượng con mắt của chư Thần trong vũ trụ đang nhìn mình. Tôi nên nghĩ về cự thể lực đang cố gắng tận dụng từng sơ hở để kéo tôi xuống, tôi nên nghĩ về sự vô vọng trên khuôn mặt của chúng sinh khi họ đối mặt với điều sắp xảy đến, sự đào thải chúng sinh trên diện lớn. Tôi nên nghĩ đến sự từ bi hồng đại và sự chịu đựng của Sư phụ cho các học viên chúng ta. Tôi nên nghĩ về tất cả học viên đang tận dụng mỗi thời khắc để cứu chúng sinh. Tôi nên nghĩ về những học viên bị giam cầm đang phải chịu đựng sự bức hại về thể chất lẫn tinh thần. Tôi nên nghĩ về những học viên đã chết do bị tra tấn và những người đang chờ đợi tôi cùng họ trở về nhà. Tôi nên nghĩ về chúng sinh trong thế giới của mình đang mong mỗi sự cứu độ của tôi trong nhiều năm. Tôi có nên vẫn bị mù quáng kéo đến bờ nguy hiểm bởi chấp trước sắc dục?

Câu trả lời là không. Không chấp trước nào mà các học viên không thể vứt bỏ. Không có gì mà các học viên chúng ta không thể từ bỏ. Khi chúng ta học Pháp, phát chính niệm, hướng nội để đề cao, minh bạch trong Pháp – chỉ một niệm là có thể chính lại hết thảy trong các trường không gian của chúng ta.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2011/12/2/250054.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/html/articles/2012/2/2/131112.html>